

GROOVE

Nummer 3 • 2008 Sveriges största musiktidning

FESTIVALERNA du inte får missa

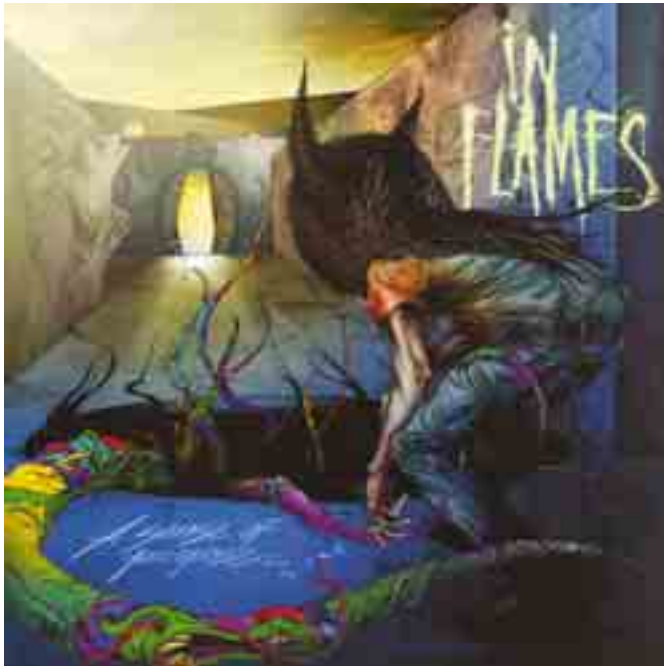
JOEL ALME

med serenader från Brännö

THE ROOTS
ATMOSPHERE
THE KOOKS

• Elbow • Kaizers Orchestra • Karin Lindé • Future Idiots • Prenumeranter får
Unik CD • Dollface • Pal • Dime •

Testament **Freddie Wadling**
Juvelen **Agent Side Grinder**
Afasi & Filthy **First Aid Kit**
Monica And The Explosion

In Flames

In Flames behöver knappast presenteras längre. Med över två miljoner sålda album är de ett av Sveriges absolut största band, och nya albumet "A Sense of Purpose" slår fast det vi redan visste: att de dessutom är vårt bästa. Första singeln "The Mirrors Truth" visar vägen – mixad av Toby Wright (Metallica, Slayer, Korn, Ozzy m fl) är det ett stenhårt sound och brutal produktion som man kan se fram emot.

Albumet kommer på CD och som limiterad utgåva i ultra-exklusiv digipack med en 160-minuters bonus DVD. Missa inte In Flames på Gröna Lund, Peace&Love eller Metaltown i sommar.

www.inflames.com

UNIVERSAL
UNIVERSAL MUSIC AB

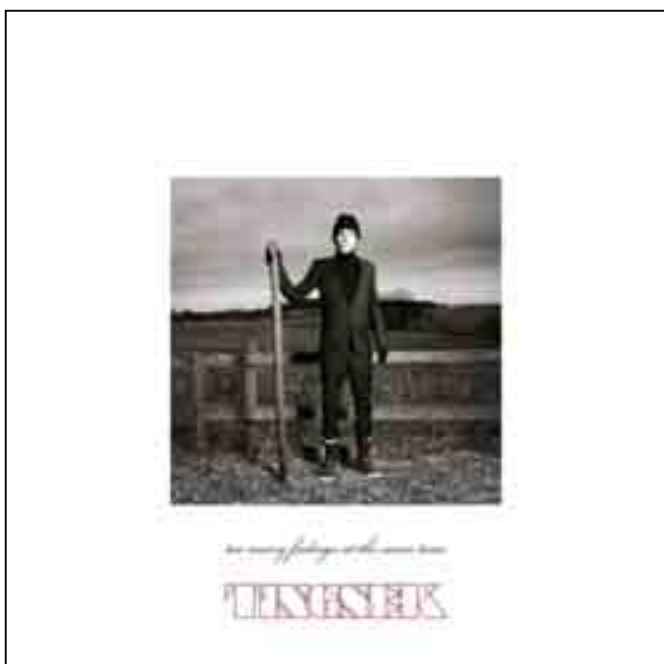
Markus Krunegård

Som sångare i Laakso - ett av Sveriges mest respek-terade indieband är Markus Krunegård ingen nykomling på den svenska popkulturhimlen. Trots detta är hans solodebut "Markusevangeliet" en helt ny sida av denne multibegåvade artist.

Med innerliga och självuttömmande texter, nu sjungna på svenska, berättar han med ångest, humor och självinsikt om kärlek, svek och jakten på själv-uppfyllelse.

Första singeln "Jag Är En Vampyr" har snurrat flitigt på P3 och en sverigeturné drar igång i maj med start den 14/5 i Malmö.

V2 UNIVERSAL
UNIVERSAL MUSIC AB

Tingsek

"Too Many Feelings At The Same Time" - är titeln på Magnus Tingseks tredje soloalbum. Ett album som verkligen befäster honom som en av vårt lands mer intressanta och mångfacetterade musiker och producenter. Spåret "Let It Shine (featuring Svante Lodén)" har redan snurrat i radio ett tag nu och kommande singlar som "I Stand Here Still", "You Amaze Me" och "A Simple Mind" ger svar på tal till de som tvivlat.

Tingsek är ute på en pågående sverigeturné – kolla www.tingsek.com för de senaste uppdateringarna.

V2 UNIVERSAL
UNIVERSAL MUSIC AB

THE KOOKS 16 APRIL

**RIMMA DIG TILL LONDON
OCH SE THE KOOKS LIVE!**
The Kooks tävlar i samarbete
med MySpace ut en resa till
London!

**Vinnaren får ta med sig en
kompis för att se The Kooks
live på Brixton Academy den
2 maj. Tävla och rimma på:
www.myspace.com/thekookssverige**

www.myspace.com/thekookssverige
www.thekooks.co.uk

- 7 Afasi och Filthy**
- 7 3 frågor till Freddie Wadling**
- 8 Delfinens melodi**
- 8 Atmosphere**
- 10 Blågult guld**
Juvelen

First Aid Kit ▲
Monica And The Explosion
Agent Side Grinder

13 The Kooks

13 Testament ▲

14 The Roots

16 Omissbara festivaler

18 Joel Alme

21 Recensioner

Album

Böcker

31 Groove CD 3 • 2008

Tack och adjö Broder Daniel

Om du inte är redo för en gråtmild och känslös läsning just nu, bläddra vidare och återkom vid annat tillfälle. För jag kan inte undgå att obsessa kring den sinnessjuka tragedi som drabbade Sverige och världen då Broder Daniels gitarrist tog sitt liv nyligen.

Jag kände inte Anders Göthberg personligen, men jag fattar att han antingen kände sig sjukt trängd in i ett hörn eller drabbades av fylleloja så att enda alternativet som återstod var att hoppa från Västerbron. För vem vid sina sinnens fulla bruk skulle lämna sin fru och sitt lilla barn på det sättet? Det är ju helt sjukt!

Alltså, livet har, kanske likt helvetet, olika kretsar och vem är jag att döma någon annans handling utan att känna hans verklighet. Men att svika sina närmsta (och med det menar jag familj, kompisar och fans) är riktigt ruttet. Jag känner mig grymt besviken och jävligt tom. Allt blev ju plötsligt så meningslöst.

Om man ser bortom den personliga tragedin så har jag någonstans alltid känt på mig att Broder Daniel skulle återvända i all sin prakt, även om åren gått. *Shoreline* har länge varit min ringsignal och med Håkan och Hästpojken aktuella har diskussionerna om BD bara förstärkts.

Jag kan avundas den passion och energi som Anders och de andra i BD skapade och förmedlade, den hängivenhet detta ledde till bland fansen och styrkan i bandets övertygelse och bångstyrighet. Det kändes som de körde sitt eget race utan att ta hänsyn till något annat än musiken, vilket är väldigt ovanligt hos artister. Ja, eller någon människa överhuvudtaget. För vem kan se sig själv i spegeln och säga att man följt sitt kall till punkt och pricka, att man ägnat sig fullt ut åt sitt unika uppdrag?

Men kanske har detta ett pris. Nu är Broder Daniel som vi känner det historia, och Anders Göthberg bara ett blekande minne för ett sinande antal fantaster och några närstående. Så jävla tragiskt. Och orättvist. Och onödigt. Vad mer kan man säga?

GARY LANDSTRÖM
gary@groove.se

Omslagsbild
Oscar Anderberg

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
myspace.com/magazinegroove
groove.9mv.com
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Redaktör svensk musik
Johan Lothsson
johan@groove.se

Layout
Henrik Strömberg
hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg GB
per@groove.se
0735-43 59 66

Groovearbetare i detta nummer

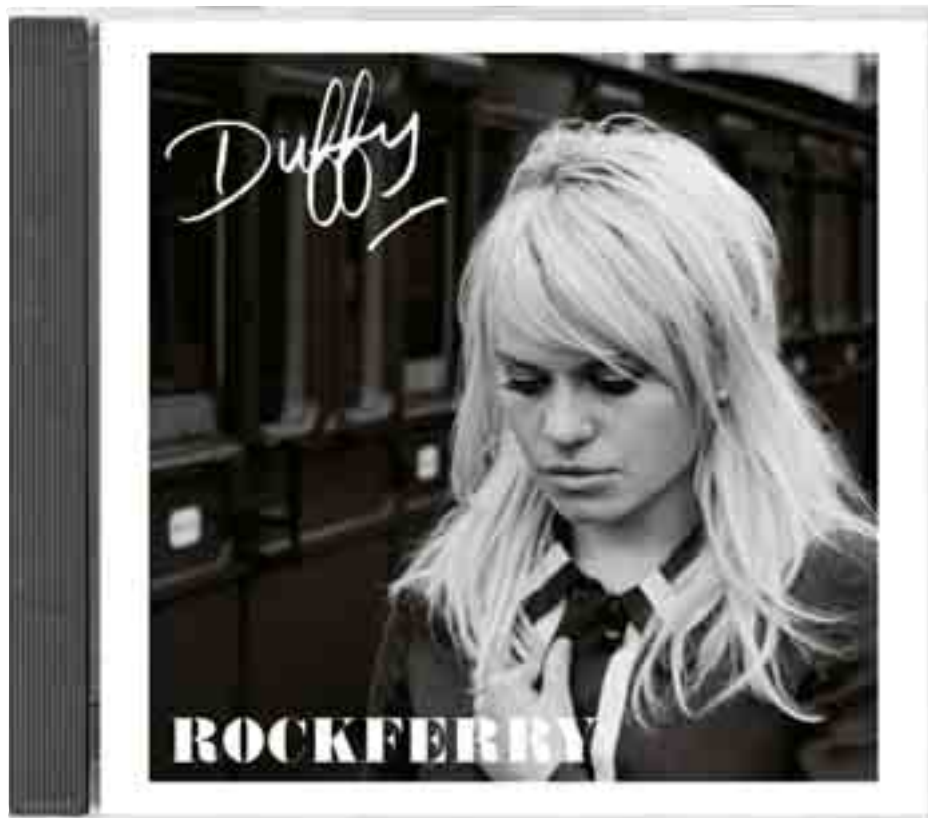
Rebecka Ahlberg	Erik Hjortek
Therese Ahlberg	Nils Karlén
Mats Almegård	Karin Knappe
Oscar Anderberg	Robert Lagerström
Dan Andersson	Mikael Malmberg
Joakim Andersson	Maria Petersson
Lisa Andersson	Emma Rastbäck
Ysabel Arias	Thomas Rödin
Roger Bengtsson	Magnus Sjöberg
Jenny Brinck	Mathias Skeppstedt
Mathilda Dahlgren	Daniel Swedin
Nina Einarsson	Anders Teglund
Mattias Elgemark	Christian Thunarf
Fredrik Franzén	Carl Thunman
Torbjörn Hallgren	

Praktikant
Alexandra Bengtsson

Tryck VTT Grafiska
ISSN 1401-7091

Åsikter uttryckta i denna publikation är antingen skribenternas eller de intervjuades och speglar nödvändigtvis inte den ansvarige utgivarens, redaktionens eller annonsörers åsikter. För icke beställt material ansvaras ej. Citera oss gärna, men ange då Groove som källa. Alla rättigheter är reserverade. För beställt material köper Musiktidning i Göteborg AB all förfoganderätt. Allt material lagras elektroniskt och publiceras på internet, eventuellt förbehåll mot detta måste göras före publicering. Tävlingsdeltagare svarar själva för eventuell vinstskatt.

Just nu på Åhléns!
Välkommen in.

Duffy
Rockferry
185:-

Tingsek
Tingsek
169:-

David Jordan
Set The Mood
185:- Släpps 16/4

Sophie Rimheden
Traveller
179:- Släpps 16/4

PS. Du kan även ladda din mobiltelefon från 100:-

FESTIVAL I HUSKVARNA FOLKETS PARK

Popadelica

Volume 3 • 3 Maj 2008

KINGS OF CONVENIENCE (N)

THE HIDDEN CAMERAS (CAN)

feat. the Munich Soccer Choir

**SOKO (FR) • LASSE LINDH • HÄSTPOJKEN • JOHNOSI
MATT & KIM (US) • NICCOKICK • KAPTEN RÖD & MAJORERNA
ALICE IN VIDEO LAND • SAMBASSADEUR • CULT OF LUNA**

**TRUMMOR & ORGEL FEAT. EBBOT • HELLSONGS • KONGH • HANS APPELQVIST
WILDBIRDS & PEACEDRUMS • THE DEER TRACKS • 64REVOLT
COUNTERBLAST • HERBRIGHTSKIES • BIKEMAN • DJ: MAGNUS SVENNINGSSON**

4 scener inomhus. Tid: 15.00-02.00. Ingen åldersgräns. 18 år i baren.

Biljetter: 350:- förköp, vid entrén 400:-, www.ticnet.se + Alla ATG-ombud 077-170 70 70.

Popadelica genomförs med stöd av: Huskvarna Folkets Park, Kultur Jönköpings Kommun, Landstinget, Länsstyrelsen,
Sparbanksstiftelsen Alfa och Regionförbundet i Jönköpings län. Tryckeri: Tabergs Tryckeri AB.

www.popadelica.se

Hiphopduo i medvind

MATTIAS ELGEMARK

Äntligen här. Afasi & Filthy släpper debutalbum och med populära sidoprojektet Maskinen beordrar de alla att dansa. Vi pratar med duon dagen innan de ska resa till New York.

– **VI SKA GÖRA EN SPELNING** på vår bokares 30-årsfest med vårt sidoprojekt Maskinen, berättar de.

Och det verkar gå bra för emcee Herbert "Afasi" Munkhammar och beatmakaren Magnus "Filthy" Lidehäll nu. De har hållit på med musik sen de båda träffades i högstadiet i hemstaden Uppsala. Med ett par mini-hits under årens lopp som 1990 *något* så har fler fått upp ögonen för deras distinkta sound.

– Texterna är ofta kring ett enkelt tema. Det är hur man berättar det som är viktigt, rimformen och strukturen, säger Herbert.

– Det ska vara njutbart, något som pleasar öronen, inflikar Magnus.

Metaforer och vitsiga punchlines är något man ofta kan höra i en Afasi och Filthy-låt. Även användandet av tekniken chopped and screwed är vanligt förekommande i musiken, en teknik som uppkom i Houston tidigt 90-tal av DJ Screw.

– Vi kör mycket screwed refränger, allt annat är sig likt, säger Herbert.

Afasi & Filthy är lite av dagens svenska posterboys för chopped and screwed, Herbert har gjort många c'n's-remixer för andra artister, som Petter, där han för två år sedan gjorde ett helt remixalbum på Petters låtar som hette *Skruvat och choppat*. På första officiella singeln

från albumet, *Glider* hör man verkligen duons fascination för det tunga soundet.

På sidoprojektet Maskinen hörs också ett tungt sound, ännu mer elektroniskt. Maskinen fick en hit med numera notoriska klubbängan *Alla som inte dansar*.

– Maskinen, det är en lång historia. Det satte igång sommaren 2007, och det är väldigt mycket folk involverade. Vi är kanske inte rätt personer att fråga om det, säger Magnus. Hur kommer det sig att man inte får se era ansikten i videon?

– Syftet med Maskinen är fokus på kollektivet, det är överflödigt att ha någon som frontar, säger Herbert.

Låten råkade ut för en polisanmälan i början av året, men det verkar inte beröra killarna direkt.

– Vi trodde inte att det skulle missuppfattas på det viset, även om vi kan förstå det. Det är mer som en skänk från ovan. Vi har fått mycket mer publicitet, via Karlstad, via P3 och via alla bloggar.

Det som ändå är viktigast för dem nu är *Fläcken*. De beskriver skivan som personlig, åsiktfull, elektronisk, full av vardagliga reflektioner, och tung.

– Det är ett axplock av låtar som vi jobbat med under två års tid, säger Magnus.

På nya skivan finns en gäst, Promoe.

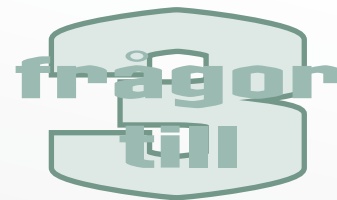
– Han är en väldigt bra emcee. Vi har haft mycket kontakt med honom och vi har känt varandra länge, han är alltid schysst att ha med, säger Herbert.

Vad tycker ni om resten av hiphopsverige?

– Det finns en bra scen, många experimenterar, går över i andra grejer och tar ut svängarna, menar Magnus.

– En utveckling utanför kategorier, säger Herbert.

YSABEL ARIAS

AORTA

Freddie Wadling

Hur är det inför premiären av *Korpen* på Göteborgs Stadsteater?

– Just nu är det lite jobbigt, med repetitions-tid och mycket som ska till. Men det är kul, nu sätts Poe upp på en teaterscen, jag tror det är första gången i Sverige i alla fall. Regissören Sven-Åke Gustavsson har fått dra det tyngsta lasset i att ställa i ordning det, han gör alltid ett bra jobb. Det är en ramberättelse om Edgar Allan Poe med inslag av hans berättelser och poem. Med lite splatterscener och filmade inslag. Jag sjunger och gör tre, nästan fyra roller.

Och på den musikaliska fronten är *Blue For Two* på gång igen?

– Ja. Fast jag och Henryk Lipp har egentligen aldrig tagit något uppehåll. Det kommer en singel nu i vår som ett smakprov på kommande album, det är inte så mycket electronica, utan mer blues. Sedan är till sist också en ny solo-platta klar, med medverkan av bland annat Mejla och Anna Ternheim och några låtar av Stina Nordenstam.

Du har gjort några teaterframträdanden nu, är du en teatermänniska, har du teatern i dig?

– Min morfar var vaktmästare på Lorensbergs Cirkus som låg precis här nedanför Stadsteatern. Där gick alla Karl Gerhards revyer. Jag var ofta med min morfar där när jag var liten. Han gick ofta ärenden åt Zarah Leander, och lät mig vänta i hennes loge, så jag har träffat många av den tidens stora. Så jag trivs i det här området, i de här lokalerna. Däremot är jag ingen skådespelare, så det är nog ingen framtid. Fast att hålla på med musiken kanske skulle vara något. Kanske som kapellmästare...?

MAGNUS SJÖBERG

Vinn extremt åtråvärda biljetter till några av sommarens härligaste festivaler:

Peace & Love, Roskilde, Hultsfred, Sweden Rock, Benicassim, Metaltown och West Coast Riot.

Gå in på www.groove.se för mer info. Lycka till!

Delfinens melodi

Jag känner att musiken är uttömd. Egentligen så är all musik redan gjord, och man upprepar sig om och om igen. Med den tolvtoniga skalan och enfaldiga ackordsläran har jag likasom fastnat i ett ekorrhjul. Alla musiker fastnar emellanåt där och för att ta sig ur det gäller det helt enkelt att tänka större. När vi ser ekorren springa benen av sig i hjulet utan att komma någon vart, är det lätt att inse att den borde stanna och ta ett kliv åt sidan istället. Så för att ta mig vidare har jag sökt tröst hos havets busfrö, delfinen. Jag stannade upp, tog ett steg bort från mänskligheten och insåg att kuren var delfin-musik.

Delfinen är havets vackraste djur. Den fick hajens böljande kropp, men slapp undan dess förskräckliga tandrad, och belönades i naturens lotteri med jämna och nätta tänder samt en elegant markerad käklinje, född med ett leende på läpparna. De saknar problem som övervikt och könsojämlikhet eftersom alla delfiner är födda välsvarvade utan pinsam hårväxt, och lite kitchigt smågayiga därtill. Ingen kan säga att "killar är si och tjejer är så"; alla är lika med ett hål på ryggen.

Men framförallt har den jordens vackraste språk.

Ett språk som låter som en analogsynth, där oscillatorn är frisläppt från keyboardens strama tolvtonsskala och därför kan sväva steglöst med sina knorrar upp och ner längs hela frekvensskalan. Passande nog talar man om vågformer på synthar också. De är fyrkantiga, triangelformade eller sågtandiga.

För att få fram delfinens porlande och gupande toner använder jag den mjuka sinusvågen med mycket cut-off för att skära bort övertonerna. Detta ger en spröd och varm klang. När jag är på bushumör lägger jag tonen närmast vågbrytningen, där också delfinen gärna leker, genom att nästan styra över resonansen så att det emellanåt skummar till och sipprar ut en otyglad överton.

Jag har svårt att tänka mig att jordens vackraste språk någonsin blir tröttsamt. Möjligtvis delfintonårstjatter som torde låta som chip-musik, eller annan billig electronica.

Delfinens melodi är inte cynisk. För trots sin höga intelligens så har den ett ärligt uppsåt. Om man tänker sig delfinens humor tror jag inte att den stagnerar i de sarkastiska och ironiska sumpmarkerna. Nej, jag tror snarare att de gillar enkla och självklara skämt. Exempelvis så lär ju skämtet om att människan är en riktig torrboll dra horder av knorrande skratt. Kanske lägger de sig sedan kind mot kind och nickar så där ödmjukt som bara delfiner kan.

Havets busfrö har räddat mig.

Anders Teglund spelar i *Convoj* och *Cult of Luna*

Krönika

Anders Teglund

ATMOSPHERE

Colognens tid är för alltid förbi

DAN MONICK

Passionen för hiphop går inte att ta miste på. Atmosphere andas och lever hiphop, de är sin musik. Men de hade lika gärna kunnat syssla med en annan musikgenre. Att det blev just hiphop var en tillfällighet.

– **ALLA POLARNA LYSSNADE** på hiphop "back in the days" när vi fortfarande använde cologne. Musiken var en identitetsbyggare som behövdes och som skapade band ungdomar emellan, säger Slug, rapparen i Atmosphere.

Atmosphere har många svenska fans, men för den oinvigde kan en kort presentation vara på sin plats. Atmosphere (tidigare Urban Atmosphere) är en hiphopduo från Minneapolis i USA. Gruppen bildades 1994 av Slug (Sean Daley) och Spawn (Derek Turner). Senare anslöt Ant (Anthony Davis) till gruppen och de släppte sitt debutalbum, och enda album som trio, *Overcast!* 1998.

– Vi hade gjort musik fyra år innan vårt genombrott och jag är glad att vi inte slog igenom förrän vi släppte *Overcast!*. På det sättet blev vi inte kända för att härma R. Kelly, LL Cool J eller Wu-Tang som vi inspirerades av innan vi hittade vårt eget sound, erkänner Slug.

1998 blev Atmosphere en duo igen. Historien i korthet är att Slug och Ant var väldigt produktiva och spelade in tio nya låtar i veckan, Spawn däremot medverkade inte alls. Slug tolkade detta som att Spawn inte var nöjd med var gruppen var på väg musikaliskt. Spawn tolkade situationen som att Slug och Ant inte behövde honom. Trion kom aldrig fram till något och Spawn lämnade gruppen.

– Jag tror på "two-men-combo", se bara hur fint det fungerade för Gang Starr. Jag och Ant kompletterar varandra väl och är lika sugna på att leverera om och om igen.

Nu har de släppt 22 skivor, i april släpper de sitt sjätte studioalbum *When life gives you lemons – paint that shit gold*.

– Namnet bygger på ett gammal talesätt som egentligen ska avslutas "you make lemonade" och betydelsen är att du ska göra det bästa av livet när det är dåligt. Men eftersom hiphop handlar mycket om guld la vi in "gold" istället för "lemonade", på ett Grandmaster Flash-guldtigt sätt.

Kort innan dess släpper de sin elfte EP i serien *Sad clown series – Sad clown bad winter #11* handlar om hur vintern låter.

– *Sad clown series* har blivit en kul grej där vi samlar det material som inte får plats på den riktiga plattan, säger Slug. Lite grann som en aptitretare innan det tunga artilleriet kommer.

Med åren har musikens innehåll utvecklats och gått från att handla om unga vilda hiphopsjälvar till hur det är att vara farsa på 2000-talet. Och för två skivor sedan slutade Slug göra musik om sina vänner för att han alltid fick så mycket skit av de personer han rappat om.

– Jag inspireras fortfarande av min omgivning, men undviker att nämna namn eller berätta verkliga historier där personer kan känna sig träffade.

Kvar är den största inspirationskällan: KRS-One.

– Det var han som lärde mig konsten att rappa till fansen och inte åt dom. Skillnaden är stor. Jag kunde vara på en konsert med tusentals personer runtomkring mig, ändå kände jag att musiken var tillägnad just mig.

THERESE AHLBERG

JUBILEUM! 10: E FESTIVALEN!

PEACE LOVE

BORLÄNGE

23-28 JUNI

3 temadagar + 3 festivaldagar

Köp biljett i tid!

Utsålt 2003, 2004, 2005, 2006 & 2007

Biljetterna säljs via www.peaceandlove.nu
och turistbyråerna i Dalarna.

SEX PISTOLS [UK] • **MANU CHAO** [FR/ES]
KENT • **HÅKAN HELLSTRÖM** • **IN FLAMES**
THE HIVES • **MANDO DIAO** • **THE CULT** [UK] • **W.A.S.P** [US]
THE WATERBOYS [UK] • **JASON MRAZ** [US] • **THE HELLACOPTERS**
MILLENCOLIN • **SAHARA HOTNIGHTS** • **LOOP TROOP ROCKERS**
HANOI ROCKS [FIN] • **TEDDY BEARS STHLM** • **THE WOMBATS** [UK]
CANSEI DE SER SEXY [BRA] • **SUZANNE VEGA** [US] • **WOVEN HAND** [US]
CRYSTAL CASTLES [CAN] • **KAIZERS ORCHESTRA** [NO] • **DE LYCKLIGA KOMPISARNA**
HARDCORE SUPERSTAR • **OPETH** • **TAKIDA** • **CAESARS** • **ELDKVARN**
JILL JOHNSON • **PUGH ROGEFELDT** • **MUSTASCH** • **CLUTCH** [US]
NATIONALTEATERN • **ADAM TENSTA** • **TIMO RÄISÄNEN** • **MISS LI**
THE [INTERNATIONAL] NOISE CONSPIRACY • **STEFAN SUNDSTRÖM** • **JOHNOSSI**
PETTER • **KEN** • **DARK TRANQUILLITY** • **THE HAUNTED** • **ENTOMBED** • **NEVERSTORE**
MIKAEL WIEHE & EBBA FORSBERG • **HURRIGANES** [FIN] • **M.A. NUMMINEN** [FIN]
THE 69 EYES [FIN] • **SUGARPLUM FAIRY** • **HUMANZI** [IRL] • **CHRISTIAN KJELLVANDER**
JIM WHITE [US] • **AMANDA JENSSEN** • **KAPTEN RÖD OCH MAJORERNA** • **ORGANISMEN** • **SUPERSCI**
THOSE DANCING DAYS • **ANNA JÄRVINEN** • **JONDO** [GER] • **BILLIE THE VISION AND THE DANCERS**
ALICE IN VIDEO LAND • **DARK FUNERAL** • **WOLF** • **LILLASYSTER** • **HOFFMAESTRO & CHRAA**
HÄSTPOJKEN • **BRITTA PERSSON** • **STONECAKE** • **PASCAL** • **ANDI ALMOVIST** • **SPACE AGE BABY JANE** • **JIVE**
THE TALLEST MAN ON EARTH • **PROMISE AND THE MONSTER** • **FILM ON FOUR**

www.peaceandlove.nu

Festivalpass exklusive camping 1195:- + serviceavgift
Festivalpass inklusive camping 1295:- + serviceavgift
Biljetterna säljs via www.peaceandlove.nu och turistbyråerna i Dalarna.
Med reservation för eventuella ändringar.

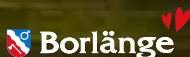

BOOMTOWN

LUNARSTORM

OKEJ.SE

GROOVE

FREDRIK SKOCKVIST

Juvelen

Jonas Pettersson har redan slagit igenom som artist. Flera gånger till och med. Han har hunnit med sejourer som popartist i Pineforest Crunch och Kamera och på P3 Guld-galan i januari 2007 briserade hans soloprojekt Juvelen. Han stal med sin krumma scenpersona, sina soul-kvidanden, de tunga syntiga funkansbeatsen och riffgitarren showen och spåddes en lysande framtid.

Hanna spelades överallt och en EP släpptes. Sen har det varit rätt tyst.

– Ja, nu är jag väl redan old news, konstaterar Juvelen på väg till studion vid Mariatorget på Söder.

Men så illa är det nu inte. Även om hans psykologistudier och "absurt långsamma" arbetstakt skjutit albumreleasen alltmer framåt så är debuten ute nu och heter kort och gott *1*. Resultatet är dansant, funksouligt och djupt syntigt.

– Jag har ju lyssnat sjukt mycket på låtarna under en lång tid men nyligen kom jag hem från krogen en natt och lyssnade igenom hela plattan med låtarna i rätt ordning och blev väldigt nöjd. Framförallt över att jag haft en tydlig bild

av hur det skulle bli redan från början och lyckats genomföra det.

Juvelens koncept skulle baseras på en svart musiktradition. Det var rätt tabu i popkretsarna som han ville bryta sig ur. Så, bort med banddemokrati och segdragna gitarrpoprepetitioner, tillsammans med producenten Patrik Berger konstruerade Juvelen istället snyggfunk och krispig dansmusik kring en sångröst besläktad med världens störste lille artist från Minneapolis.

Just Prince-referenserna går inte att undvika, men ämnet måste inte tjatas sönder, Juvelen har så pass mycket talang och skills att det är fler spår än *Hanna* och otroligt känsliga *Watch your step* som kommer att leta sig in i vårt gemensamma medvetande. Som fartiga *Don't mess* och hittiga syntdängan *Money don't talk*. Eller en härlig ballad som *Summer*.

Att Juvelen är ännu en liten tanig vit kille med falsettsång på dagordningen är inget problem, *1* är het nog att packa dansgolv sommaren ut. Den kan också med fördel användas när temperaturen behöver höjas i sovrummet...

GARY LANDSTRÖM

FIRST AID KIT

First Aid Kit

Med plockande gitarrspel och röster lika sköra som knivskarpa genererar de vackra melodier, berörande levnadsvillkor och vardagsångest.

Det var när Klara Söderberg brukade klinka på sin gitarr i trädgården för släkt och vänner som hennes delikata låtar började växa fram.

När sedan storsyster Johanna började förgylla låtarna med vackra stämmor togs de till ytterligare en nivå och ett speciellt sound växte fram – ljudet av First Aid Kit.

Det är minialbumet *Drunken Trees* som blir första introduktionen av systerna från Enskede som nu är 15 och 17 år gamla. Låtarna rör sig mellan folktraditionen och indiefären, och till influenserna hör Bright Eyes, Elliott Smith och Devendra Banhart.

– Oftast är det så att låtarna bara kommer till en, men skaparandan bottenar mycket i gammal folk och country, vilket vi båda lyssnar en hel del på. Men även filmer kan fungera som viktiga

inspirationskällor. Det viktiga för oss är att det vi gör inte känns gjort, det måste kännas genuint och äkta.

Bokningarna börjar fyllas på för First Aid Kit och förutom ett antal spelningar i vår kommer vi att kunna se systrarna på flera festivaler i sommar.

– Eftersom vi fortfarande går i skolan blir det mest spelningar på helger och lov men vi hoppas att det ska funka att kombinera studierna med musiken.

Och visst verkar det fungera. Trots den unga åldern och det faktum att de bara hållit på i ungefär ett år verkar First Aid Kit redan hittat rätt. Bland framtidsplanerna ligger bland annat att släppa ett fullängdsalbum.

– Vi hoppas verkligen att vi får hålla på med det här så mycket och självklart blickar vi ju framåt med förhoppningar om att släppa en fullängdare. Det handlar ju om att hela tiden bygga på och utvecklas.

MIKAEL MALMBORG

JESAJÄRINEN

Monica And The Explosion

När jag ringer upp Monica Welander för att prata om hennes projekt Monica And The Explosion blir jag direkt avbruten. Hon vill genast göra ett viktigt förtydligande angående The Explosion att det inte är ett band utan hennes artistnamn och att explosionen bara finns till för att visa vad som väntas. Det är en energifylld akustisk punkrock med attityd som den numera Kalmar-bosatta heltidsmusikern levererar både på skiva och live.

Monica Welander bestämde sig för att strunta i gitarrlektionerna hon blev erbjuden på mellanstadiet och istället ta tag i saken själv. När hon började på gymnasiet gick det upp för henne att listettorna inte var allt och hon introducerade sig istället för gammal rock och punk.

Där fastnade hon och 2002 startade hon sitt första band där hon redan började inkludera den punkattityd hon har idag. Nu är det istället Monica och hen-

nes akustiska gitarr som framför musiken. Förra året kom hennes debutalbum på eget bolag.

– Den är en riktig energikick. Det jag är mest stolt över är att jag faktiskt producerat skivan själv, en riktig utmaning som jag tycker att jag har lyckats bra med att få som jag vill.

Det märks att det inte är skivan som är viktigast för henne, det är istället att få komma ut och spela. Hon poängterar att hon inte har några större förhoppningar om att den ska sälja stort världen över. Istället verkar hon bara ha spelat in den för att det blivit något slags tvång att släppa musiken i fast form.

Live är Monica And The Explosion på riktigt och med den intensitet och energischock som kommer ur henne på plattan förstår man att det här kan komma att bli en av Sveriges bästa liveartister.

ALEXANDRA BENGTSOON

Agent Side Grinder

Har du sett något sådant där klipp i vilket man filmat stadsmiljöer och sedan speedat upp materialet så att man kan se hur trafikljusen flimrar i rött och grönt, hur trafiken strömmar i röda och vita linjer, hur människor stressar vidare och vidare, hur det finns något exakt och cykliskt, men samtidigt maniskt i rörelserna?

Har du det, då vet du också hur Agent Side Grinder låter, en trio som säger sig vilja låta som en konstant upprepning av varningssignalen för tunnelbanans dörrar – en komprimering av två års resor till och från jobbet.

På den självbetitlade debuten smälter Peter Fristedts frenetiskt loopande rullbandscollage samman med Johans Langes syntmelodier och Kristoffer Grips febrigt mässande sång. Resultatet är en elektrisk fusion av industri, driven EBM och poppig synt, som samtidigt smidigt undviker att fångas i sin egen uttrycksform.

– Elektroniken i sig har inget egenvärde för oss, menar Kristoffer, utan den är bara ett sätt att få fram låtar och känslor. Vi använder den som

ett ramverk, som vi kan improvisera kring. I det avseendet fungerar vi väl egentligen mer som ett jazzband, för väldigt mycket är improviserat, och skivan är till stor del inspelad live.

Agent Side Grinders betoning på improvisation och ingivelse är inte särskilt förvånande, med tanke på den liksom darrande nerv som löper som en rödglödande tråd genom debutalbumet. Detta går också igen i den vikt de lägger vid liveframträdandet.

– Allt ska spelas live, säger Peter. Vi har inget förinspelat. Vi har en trummaskin vi kör igång då och då, det är allt.

– Det handlar om att komma in i någon slags trance, säger Kristoffer. Om att öppna upp luckorna. För mig är scenen verkligen det viktiga med bandet. Det skulle inte vara någon vits med att göra låtar om man inte skulle framträda. Då skulle den där nerven gå förlorad. Och det är ju för den man gör det här.

FREDRIK FRANZÉN

MARKUS KRUNEGÅRD

TURNÉ MAJ-JUNI

WWW.MYSPACE.COM/MARKUSKRUNEGRD

"ÅRETS BÄSTA SVENSKA DEBUTPLATTA"

- EXPRESSEN

"ETT FANTASTISKT ALBUM" - 4/5 - **DN.**

"DET HÄR ÄR NÅGOT ALLDELES EGET. OCH ALLDELES UNDERBART" - 4/5 - METRO

"DANSAR RÄTT MELLAN KÄNSLORNA"

- AFTONBLADET

"SÅ BRA ATT DET GÖR ONT" - 4/5 - CITY

"FRAM TRÄDER EN FÄRDIG, FULLEJÄDRAD ARTIST" - 8/10 - SONIC

- NÖJESGUIDEN

VERONICA MAGGIO

TURNÉ I MAJ

WWW.VERONICAMAGGIO.SE

"EN MODERN SVENSK SOULKLASSIKER"

- AFTONBLADET

"HON SJUNGER OCH JAG ÄLSKAR DET."

- 8/10 - DAGENSSKIVA.COM

"FULL KONTROLL OCH OSVIKLIG ENERGI" 4/5 - **DN.**

"HON KÄNNES SOM EN VINNARE"

- 4/5 - VÄRMLANDS FOLKBLAD

"KRISPIG OCH SJÄLVKLAR SVENSK POP" - 7/10 - SONIC

ÖVRIGA TURNÉAKTUELLA ARTISTER:

AFASI & FILTHY | AUTISTERNA | DREAMBOY | ERIC GADD | FIBES, OH FIBES! | FIREFOX AK | FIRST AID KIT | FREDRIK LINDSTRÖM | HENRIK SCHYFFERT | JONNA LEE | KID DOWN | LAZEE
MANGE SCHMIDT | MAGNUS CARLSSON | SALEM AL FAKIR | SEPTEMBER | SÄKERT! | THOSE DANCING DAYS | TIMO RÄISÄNEN | TORPEDO | VINCENT

Blixten&co

BILJETTER: WWW.TICNET.SE, 077-170 70 70. FÖR MER INFO BESÖK WWW.BLIXTEN.COM

Costa Azahar presenta:

FIB Benicàssim 08
Heineken 03
17th/18th/19th/20th July

LEONARD COHEN

MY BLOODY VALENTINE

GNARLS BARKLEY MIKA SIOUXSIE

SIGUR RÓS BABYSHAMBLES

RÓISÍN MURPHY JUSTICE (live)

AMERICAN MUSIC CLUB BOOKA SHADE BRACKEN THE BRIAN JONESTOWN MASSACRE
LA CASA AZUL DAPUNTOBEAT DAVID DURIEZ DEATH CAB FOR CUTIE EEF BARZELAY EROL ALKAN
EWAN PEARSON FACTO DELAFÉ Y LAS FLORES AZULES FUJIYA & MIYAGI GENTLE MUSIC MEN
EL GUINCHO HOT CHIP EL HIJO JOAKIM JOHN ACQUAVIV JOSÉ GONZÁLEZ JOSH WINK
THE KILLS MANOS DE TOPO MARC MARZENIT THE MARZIPAN MAN METOPE METRONOMY
MICAH P. HINSON MORIARTY MY MORNING JACKET THE NATIONAL
THE NEW PORNOGRAPHERS THESE NEW PURITANS RICHARD HAWLEY ROBERT BABICZ
THE RUMBLE STRIPS SINGLE SPIRITUALIZED SUPERMAYER TIEFSCHWARZ THE TING TINGS
TOMMIE SUNSHINE VINCENT VINCENT & THE VILLAINS VIVE LA FÊTE YELLE

...check new bands on fiberfib.com!

Event organiser:

MARAWORLD

Main sponsor:

★ **Heineken**

Official media:

Media partner:

GAFFA

Supported by:

We support:

FIBERFIB.COM
myspace.com/fibheineken

4D tickets include free access to the
Festival campsites from 14th till 22nd July.

To book tickets, go to
www.gaffabillet.dk

THE KOOKS

Pressar sig till max

TIMOTHY NORRIS

The Kooks är ett av många band som bidragit till de senaste årens stora explosion av brittisk pop- och rockmusik. Tillsammans med välkända akter har de fyllt listor världen över och är nu aktuella med sitt andra album. En lite lugnare och mer finslipad historia.

NÄR JAG SENT EN fredagseftermiddag sitter med en skällhet mobiltelefon mot örat och pratar med bandets oerhört livsglada batterist Paul Garred kommer vi osökt in på om framgångarna satt någon press på bandets andra fullängdare.

– Det har inte haft någon inverkan på oss alls faktiskt, åtminstone inte i den meningen att vi känt någon prestationsångest. Vi har alla dessa otroliga åstadkommanden bakom oss men fokuserar ständigt på vad som kommer härnäst. Man måste ju ständigt pusha sig själv för att åstadkomma vad man vill.

Vad är det som skiljer *Konk* från *Inside in/Inside out*?

– Egentligen är *Konk* del två av det vi påbörjade med vår debut. Visserligen är den aningen mjukare och lite mer finslipad än föregångaren och det kommer med största sannolikhet förbli så framöver. Vi har vuxit musikaliskt, både som individer och som grupp. Vi spelar helt enkelt bättre nu.

Min personliga favorit är *Stormy weather*.

– Vissa delar av albumet har vi skrivit gemensamt och andra är komponerade individuellt. Just denna är Lukes kreation. Det är faktiskt den minst djupa låten på hela plattan. Den minst känsllosamma. Den starkt framstående basslingen är riktigt skön. Hela låten har en härlig rytmik över sig. Kul att du gillar just den.

Det finns en hel del Beatles-referenser i videon till er nya singel *Always where I need to be*. Är det avsiktligt?

– Oj, det har jag inte tänkt på. Men nu när du säger det så är där ju faktiskt en hel del. Vi är alla riktigt stora Beatlesfans så detta måste jag berätta för resten av killarna.

Ert bandnamn är lite av en populärkulturell referens i sig. Vad är historien bakom?

– Det kommer från Lukes förra band. Men det var ingen där som gillade det så han tog med det till oss. Till en början var vi övertygade om att vi kunde

komma på något bättre men körde på det tills vidare. Ett par spelningar senare var det vad vi var kända som så det bara fastnade. Ursprungligen kommer det från en låt på David Bowies platta *Hunky dory* men det finns ingen mening bakom det. Det är kort och koncist en helt underbar låt på en lysande platta.

Kvantiteten av den brittiska musikexporten är större än på länge, kan det bero på att brittisk pop och rock genomgår en renässans?

– Nja, min ödmjuka åsikt är att musik överlag inte är så bra som den brukade vara. Det skrivs inte längre några *Sultans of swing*. I grund och botten handlar det egentligen om gammalt hederligt låtskrivande. Folk pressar helt enkelt inte sig själva tillräckligt nu för tiden.

JOAKIM ANDERSSON

Testament

När klockan var strax efter sex på morgonen, för sju och ett halvt år sedan, filade Testaments gitarrist Eric Peterson och Spitfire Records vd Paul Bibeau på de sista detaljerna runt Testaments kontrakt. De hade precis börjat samtalet.

Eric Peterson satt i Sacramento, Kalifornien, Paul Bibeau satt på sitt kontor i New York. Eller det kanske var kontraktet för Eric Petersons andra band, Dragonlord, som de diskuterade?

– Hur som helst, jag minns hur Paul Bibeau sa: "Oh my God! Oh shit!" Det lät på honom som om nåt riktigt hemskt hade hänt, berättar Eric Peterson.

– Han sa åt mig att sätta på tv:n och där var det. Inferno. Ett enda, stort inferno.

Eric Peterson har precis berättat var han var den 11 september 2001. Jag har frågat honom eftersom en av låtarna på nya albumet *The formation of damnation* handlar om attackerna. Som vanligt har sångaren Chuck Billy samarbetet med författaren Del James om texterna.

– 11 september är inte direkt ett ämne som jag skulle välja själv, säger Eric Peterson.

– När vi jamarar mumlar Chuck fram ett sorts mönster. Han försöker säga vad musiken säger. *The evil has landed* är storyn om attackerna, vad som hände den 11 september, men vi pekar inte finger och säger att vi är amerikanare som har rätt.

Vad menar du med att det inte är ett ämne du själv skulle skriva om?

– Jag hade inte valt det eftersom det ligger så nära i tiden. På våra tidigare skivor pratar vi om vad som kommer att hända i framtiden, eller vad som hände för länge sedan. Mer fantasy. Den här plattan berör saker som hände nyligen, även på ett personligt plan.

Attackerna gjorde att USA införde striktare regler för utlänningar, och som en effekt fick er trummis Nick Barker inte vara kvar i landet. Gör det dig arg?

– Nej. Du vet, hela världen har påverkats av det här. Det kunde ha hänt var som helst. Det är... Det är en alldeles för stor händelse för att jag ska gå runt och vara arg. Det är våra ledare, det är världen, det är mänskligheten.

Okej. Och nu har ni ett nytt album – med Paul Bostaph på trummor istället för Nick Barker.

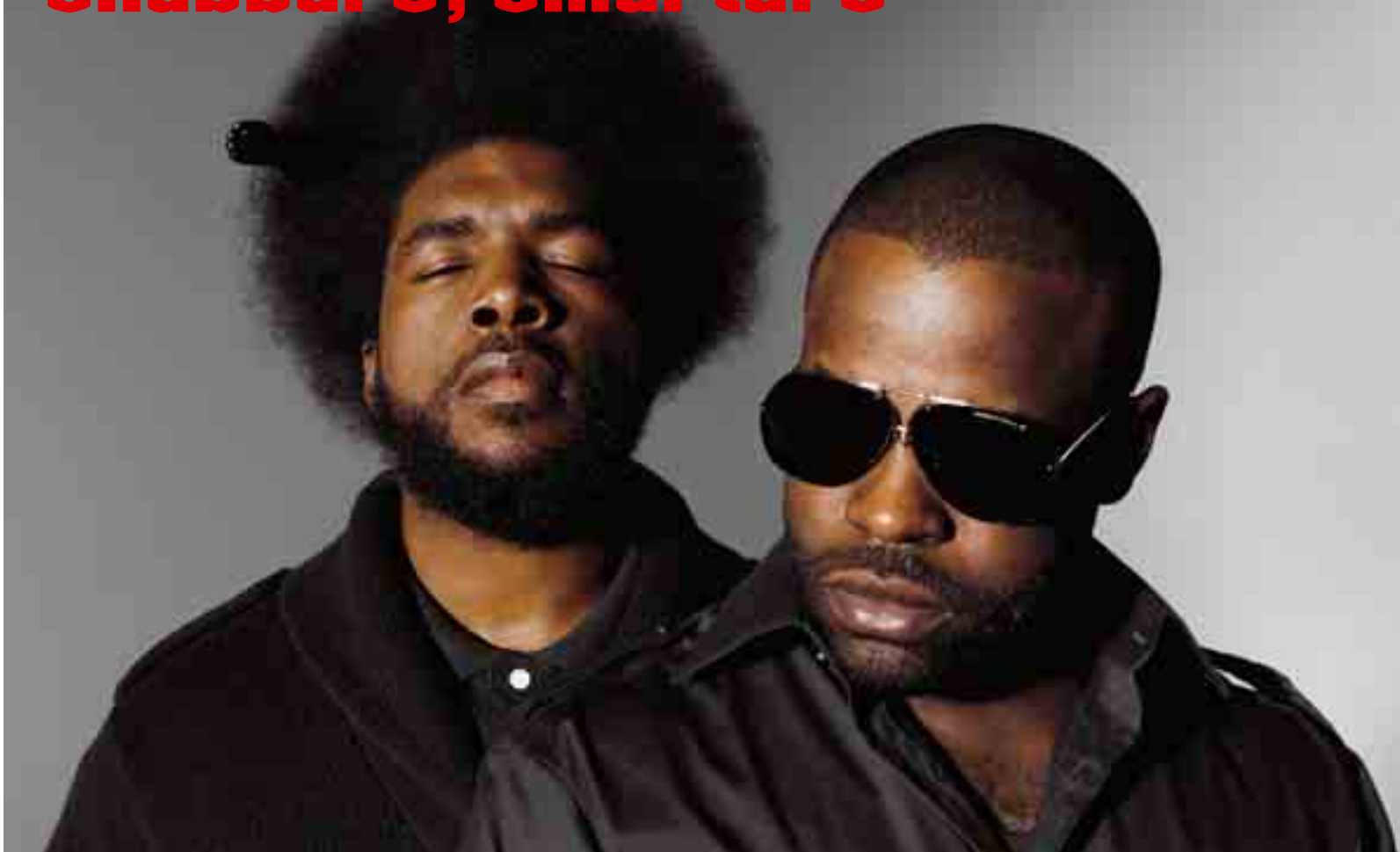
– Jäpp.

Hur länge har du haft detta album i huvudet, det har gått ett tag sedan *The gathering* kom ut 1999?

– Jag har gjort lite riff då och då, men det var inte förrän vi fick en deal med Nuclear Blast i juli 2007 som vi allihop satte på oss tänkarmössorna och siktade mot samma mål. Vi bestämde oss för att sluta komma med ursäkter och istället sätta igång.

TORBJÖRN HALLGREN

Tionde gången gillt – hårdare, snabbare, smartare

BRIAN AND CHAGO

The Roots äter brownies på Youtube, kritiserar öppet regeringen i USA och förvirrar sina fans genom att ständigt byta influenser och skrud. Ahmir "Questlove" Thompson berättar om bandets tionde album *Rising down* – det mest politiska sedan starten 1993.

MIN FÖRSTA SKIVRECENSION skrev jag 2004 och skivan var *The tipping point* med The Roots. Jag lyssnade på *Don't say nuthin* en vecka i streck och fascinerades över Black Thoughts mumlande i refrängen. Skivan fick högsta betyg.

Det jag fascinerades av med The Roots då finns fortfarande kvar. Det var deras speciella sound – det som är svårt att definiera men som gör att du kan definiera en låt från The Roots tio sekunder in i den. Och faktum är att deras album aldrig är ett annat likt, förutom just den där prägeln.

– Vi släpper ett album vartannat år, turnerar cirka tio månader per år och däremellan spelar vi musik dygnet runt. Det vore omöjligt att spela samma typ av musik om och om igen, säger Questlove, fenomenal trummis i bandet och tillsammans med Black Thought en av bandets grundare.

När du som lyssnare väl vant dig vid materialet släpper The Roots nytt och du får lämna din nyhittade förtjusning för neosoul, underground, jazz eller vilken influens de nu flirtat med.

– Kritiker gnäller ofta om att det är för lite av det som det förra albumet haft mycket av vid ett nytt skivsläpp. *Game theory*, som är en hyllning till vår bortgångne polare J Dilla, var till exempel för ledset i jämförelse med *Tipping point*.

The Roots släpper nu sitt tionde album *Rising down* med målsättningen att vara den första rapgruppen som släpper ett bra tionde album.

– Detta är vårt mest politiska släpp någonsin. Vi har påverkats av klimatet i USA där regeringen försöker mörka alla uppenbara problem, medan vi erkänner öppet att vi lever i ett blödande land. Vi vill ge våra fans ett färskt perspektiv på det som händer och jag vet att många kan relatera till våra texter.

Musikmässigt är *Rising down* enligt Questlove hårdare, snabbare, smartare och mer intensivt än någonsin. Och vid en snabb lyssning på de få spår som släppts till media *Birthday girl*, *75 bars* och *Get busy* är jag beredd att hålla med, leendes åt att det där speciella soundet fortfarande sitter, om möjligt mer säkert än tidigare. Produktionerna håller hög standard och musikmässigt är *Rising down* skickligt skapat.

– Vi kompromissar inte när det gäller kvalitet, hellre att vi bokar studion en månad till än att släppa i från oss något halvfärdigt som vi inte kan stå för, säger Questlove.

The Roots kan ibland verka så rätt. Questlove berättar att de ofta får höra att de är seriösa, tråkiga och alltför politiskt korrekta av sina fans. På *Rising down* har de tagit med låten *Birthday girl* med Patrick Stumph från Fall Out Boy för att visa upp en mänskligare gladare sida. Det

är även den första singeln som kommer att släppas.

– Det är en rolig liten sång som vi ville ha med för att visa att vi inte är just korrekta och tråkiga. Vi gjorde låten redan 2004 när vi jobbade med *Tipping point*. Låten handlar om en tjej som ljugar om sin ålder för att få komma in på nattklubb.

När Questlove beskriver sin favoritlåt på albumet visar det på texternas ytterligheter. Från en historia om ett falskt ID-kort till slavsysteem.

– Den bästa låten på albumet är *I will not apologize* för att den definierar The Roots. Beatet är influerat från Afrika och handlar om att man inte ska vara en slav under systemet.

2004 avslutade jag min recension med orden "När sista låten spelats har The Roots fortfarande mer att ge" och fyra år senare är jag beredd att hålla med.

THERESE AHLBERG

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

TESTAMENT - FORMATION OF DAMNATION
PIONJÄRERNA FRÅN THRASHENS BAY AREA-SCEN ÄR
TILLBAKA MED SIN ORIGINAL LINE-UP.
GRYM PLATTA SOM ÖVERRASKAR!
SLÄPPS DEN 25 APRIL
NUCLEAR BLAST

BELPHEGOR - BONDAGE GOAT ZOMBIE
MED SIN SJUNDE ALBUMET KROSSAR BELPHEGOR
ALLT I SIN VÄG. DEN HÄR ÄR DEATH/BLACK METAL
FÖR DEN SOM VERKLIGEN VILL HA DET BÄSTA AV DET
EXTREMA.
BE A PART OF THE BONDAGE!
NUCLEAR BLAST

TEXTURES - SILHOUETTES
TREDJE ALBUMET FRÅN TEXTURES BJUDER PÅ
RIKLIGT VARIERAD OCH INTENSIV METAL.
"ONE OF THE MOST EXCITING RECORDS OF THE
YEAR" -ROCK SOUND UK
LISTENABLE

DISMEMBER - DISMEMBER
ULTIMAT-SVENSK, OLD SCHOOL DEATH METAL
FRÅN STOCKHOLMS STOLTTHETER. DISMEMBER ÄR
TILLBAKA MED DET BÄSTA DEATH METAL ALBUMET
PÅ MÅNGÅR!
REGAIN

LADDA NER COOLA RINGSIGNALER!

Skicka JOIN SOUND i ett sms till 72246 så får du en gratis
lista på ringsignaler med bla Candlemass, Dimmu Borgir,
Hammerfall, In Flames, The Kristet Utseende,
Nightwish och Sabaton direkt till Din mobil.

TIAMAT - AMANETHES
SVERIGES ODÖDLIGA ÄR TILLBAKA MED ETT NYTT
ALBUM. PÅ AMANETHES VISAR TIAMAT UPP EN HÄRDARE
SIDA, MEN SAMMA KÄNSLA AV MÖRKER SOM GJORT
TIDIGARE ALBUM TILL MILSTÖLPAR, ALLT PÅ SITT EGNA
SÄTT. OM NI BARA SKA KÖPA ETT ALBUM I ÅR, KÖP DET
HÄR! SLÄPPS 2 MAJ
NUCLEAR BLAST

MARIONETTE - SPITE
INSPIRERAT AV DEN JAPANSKA VISUAL-KEI SCENEN
KORSAT MED DET BRUTALA FRÅN SVENSK
HARDCORE OCH METAL.
SVENSKA MARIONETTE ÄR HÄR FÖR ATT ÖVERRASKA.
RIKTIGT STARK DEBUTPLATTA!
LISTENABLE

MUSTASCH - LOWLIFE HIGHLIGHTS (BEST OF)
MUSTASCH HAR VUXIT SIG STARKA OCH ÄR NU ETT
AV SVERIGES STÖRSTA ROCKBAND. DENNA
SAMLING BESTÅR AV MATERIAL FRÅN BÅNDETS
FYR TIDIGARE ALBUM
REGAIN

Festivalerna du

Även om regnet droppar utanför och sommaren känns långt borta så kommer den snart att ligga runt hörnet. Och vad är inte viktigare än festivaler när solen väl är här.

Nu är det hög tid att ta beslutet om man ska krypa ner i en sovsäck på ett tältfyllt fält eller om man vill sova i en mjuk säng på hotell.

Känner man att det sistnämnda lockar mer så är Way Out West i Göteborg, Where The Action Is, Accelerator i Stockholm eller Peace & Love i Borlänge nummer ett i år.

Vill man istället åt campingupplevelsen så är utlandssemester något att rekommendera. Vad sägs om att upptäcka nya europeiska band på Europavox i Frankrike eller kombinera festivallivet med en solsemester i Benicassim i Spanien? Vill man hålla sig lite närmare hemlandet så är den alltid lika träffsäkra Roskildefestivalen i Danmark det naturliga valet.

Möjligheterna är många men vi har här valt ut dessa godbitar ur sommarens smörgåsbord. Vi ses i publikvimlet!

Way Out West/Where The Action Is/Accelerator

Vad är utmärkande för era tre festivaler?

– Accelerator ligger väldigt varmt om hjärtat för oss. Det är en festival där vi bokat band vi känner för och tror att de om två-tre år är stora band och som är jävligt bra. Vi har haft första spelningarna med Yeah Yeah Yeahs, Strokes och Arctic Monkeys innan dom slog igenom, berättar Joel Borg ansvarig på bokningsbolaget Luger.

– På Where The Action Is så är det världens främsta rockartister som spelar nu. Foo Fighters säger väl sig självt och Hives, Hellacopters – det är rock'n'roll!

– Way Out West är en festival som verkligen passar in i tiden i allt med miljö och det urbana att det är en festival i staden, fast i en park. Även att man går ifrån allt det där med att campa. Har man gjort det några gånger och kommit upp över 20 år då kanske inte det bästa man vet är att ligga i tält i tre dagar. Man tar det lugnt och njuter av det man vill helt enkelt.

Hur resonerar ni kring bokningarna?

– Det som är en röd tråd genom alla tre festivalerna är att vi inte skulle boka ett band vi inte tycker om. Det finns otroligt mycket artister som vill spela och säkert jättemånga som skulle dra jättemycket folk, men passar dom inte och vi inte gillar dom så bokar vi dom inte. Det ska vara musikkänslan och vi måste gilla det vi bokar.

Hur kommer det sig då att Where The Action Is pågår under samma helg som Hulfsfredsfestivalen.

– Det kommer helt enkelt ur Foo Fighters. Den 14 juni var det datumet de kunde komma och spela. Vi hade alltså fått tacka nej till Foo Fighters och varför skulle vi göra det?

Vilken är din drömbokning?

– Många av de band jag helst skulle vilja se spelar tyvärr inte längre men The Sonics som vi har bokat till årets Way Out West är verkligen en drömbokning, berättar Joel Borg efter en stunds funderande.

Peace & Love

Peace & Loves kreativa chef Jesper Heed gör det fort klart för mig att här handlar det mer än att bara erbjuda bra artister.

Han menar att det istället är helheten som är styrkan, hela budskapet, mångfalden, förståelsen och glädjen under dagarna. På stadsfestivalen Peace & Love arbetar man

även med bistånd och välgörenhet och erbjuder många olika saker och akter i programmet.

Bokar ni artister ni själva tycker om eller är det vad som lockar mest folk?

– Vi bokar både nya och större artister. Smalare akter som har hög kvalitet men också artister som har betytt mycket, legender. Det blir även stora svenska och utländska band för att locka mycket folk. Det som är lite speciellt är att vi har våra husband (Sugarplum Fairy, Nationalteatern m fl) och att kanske 20% av banden är återkommande. Vi tycker dock känslan, glädjen och budskapet är viktigare än artisterna.

Hur reagerar stadsborna?

– Nu är det i stort sett accepterat både i kommunen och i stadskärnan. I kommunen har det varit det sen vi började och nu på senare år även i stadskärnan. Äldre har barn och barnbarn som går på festivalen som påverkar deras åsikter lite grann. Sen finns det självklart personer som inte alls tycker om den.

Vad har ni för aktiviteter förutom musikfestivalen?

– Vi har tre temadagar innan festivalen då det är föreläsningar, debatter, utställare och workshops. De är väldigt omtyckta och uppskattade. På sikt kanske de blir större än själva festivalen, vem vet?

Vem som skulle vara en dröm att få till stadsfestivalens temadagar.

– Till exempel Dalai Lama och Nelson Mandela skulle vara riktigt roligt och intressant att få hit.

inte får missa!

Roskildefestivalen

Roskildefestivalen startades 1971 i Danmark och den här sommaren blir det den 38:e festivalen som görs. Evenemanget gjordes första gången av två unga studenter och en affärsmän. Troligtvis var de inspirerade av Woodstockfestivalen i USA. Det var en ganska bra och liten festival förklarar Rikke Øxner som är ansvarig för musiken på Roskilde. Tyvärr så var det affärsmannen som sprang iväg med alla pengarna.

Vilka människor besöker Roskildefestivalen?

– De flesta kommer från Danmark, 50%, och resten är främst från resten av Skandinavien men också från övriga Europa. Det är ganska speciellt att bara hälften är från Danmark. Den typiska besökaren är i 20-års åldern, kommer från en av de största städerna i Skandinavien och är student.

Vad är drömbokningen?

– Varje år drömmer jag om olika. Ibland är de unga och talangfulla och ibland bara gamla. Självklart skulle de vara en dröm av få hit Tom Waits eftersom han knappt spelar i Europa. Jag kan drömma om det varje år men troligtvis kommer det inte hända så då blir jag tvungen att drömma på nytt.

Berätta lite om den humanitära utgångspunkt ni har.

– Vi har under en ganska lång tid nu haft ett humanitär fokus som ändras ungefär varannan festival. Detta år handlar det om rättvisehandel och varje år försöker vi ha ett projekt dit vi skänker vår vinst. Normalt sätt tänker vi på bananer, kaffe och choklad vad det gäller rättvisehandel men det finns också ett problem vad det gäller elektronik. Vi fokuserar på en del som används i mobiltelefoner som produceras i den Demokratiska Republiken Kongo. Det skulle kunna göra personerna som arbetar med det här förmögna men istället är de väldigt fattiga. Det här temat ska då få folk att tänka även i andra banor vad gäller rättvisehandel.

Benicàssim

Hur och när startades festivalen?

– Festivalen startades 1995. Min bror Miguel och jag hade en klubb i Madrid som vi kallade Sala Maravillas som var stadens centrum för indiemusik. Vi ville tillslut gå ett steg längre och ge födelse åt en festival för den sortens musik som blev den första av sitt slag i Spanien.

På vilket sätt skiljer sig Benicàssim från andra festivaler?

– Benicàssim erbjuder en hel semesterupplevelse där våra besökare kan lyssna till det bästa inom rock, pop och electronica såväl som att sola och bada vid kusten vid Medelhavet. Det är en väldigt speciell atmosfär tack vare havet och stranden och självklart för att festivalen äger rum i Spanien. De första människorna stannar ofta mer än en vecka och tar fördel av den fria tillgången till campingen och under de här dagarna blir den lilla staden Benicàssim

festivalen i sig, berättar grundaren Jose Luis Morán.

Vad tror du festivalen har för fördelar på grund av platsen och vädret?

– Många. I Benicàssim har vi 99% solsäkrat väder och det är mycket bättre om du vill se ditt favoritband på en öppen plats. Platsen, speciellt stranden, är helt klart höjdpunkten på festivalen. Många människor kan inte gå till stranden utan är tvungna att välja mellan solsemestern eller en festival på deras semester, på Benicàssim kan du få allt!

Vilken är Benicàssims bästa bokning i år?

– My Bloody Valentine och Leonard Cohen. My Bloody Valentine kommer att spela för första gången någonsin i Spanien och Leonard Cohen är en av världens bästa musiker som vi försökt boka ända sedan vi startade festivalen.

Vad erbjuder ni för aktiviteter förutom spelningar?

– Förutom musiker erbjuder vi en kortfilmsfestival, en teaterfestival, en modevisning och en dansfestival. Vi har även samarbetat med MUSAC (Castilla and León Museum of Contemporary Art) i tre år nu. Vårt senaste samarbete resulterade i en fotobok som heter *Benicàssim, the Festival*.

Europavox

Hur och när startades festivalen?

– Europavox startades 2006 genom ett möte mellan två ambitioner, vi i Auvergne-regionen (en region i centrala Frankrike) och Europa där festivalen äger rum.

Vad är syftet med Europavox?

– Att försvara Europa med ett leende! Vi vill låta publiken, media och branschfolk upptäcka nya heta band från hela Europa inom alla genrer, säger festivaldirektören Fernando Ladeiro Marques.

Är det ett visst antal band från varje europeisk land som är bokade till festivalen?

– Vårt mål är att boka band från så många länder som möjligt. Förra året lyckades vi få dit band från 20 olika nationaliteter. Det spelar heller aldrig två artister från samma land på samma kväll. Till exempel under vår "Liverpool Evening" har vi pop- och rockband från Belgien, England, Portugal, Rumänien och Frankrike.

Eftersom ni inte har några stora artister som spelar på festivalen, vad tror du gör att folk besöker Europavox?

– För en speciell anda, nyfikenhet och för riktigt många bra band. Banden vi bokar kanske inte är stora namn i Frankrike men ibland väldigt stora artister i sina hemland.

Vilken artist är din drömbokning?

– Jag har ingen drömbokning som existerar riktigt men det perfekta bandet som jag skulle vilja se spela på festivalen är: Gitaristen i Deus, trummisen i Dionsysos, basisten i Hot Chip och José González på sång.

Berätta lite om ambassadörerna ni har på varje festival.

– Ambassadörerna på festivalen är 54 unga människor från överallt i Europa. Idén har varit att återskapa Europa under festivalen men ett levande sådant, långt bort från politiska eller administrativa angelägenheter. Varje år organiserar vi en tävling i 27 länder i Europa med hjälp av deras 40 mediapartners. Ungdomar vinner ett pass att besöka festivalen och utbyta deras erfarenheter och upptäcka band. Dom är ambassadörer för sitt land i Clermont-Ferrand och en del av festivalen när dom sen återvänder hem.

ALEXANDRA BENGTSSON

JOEL ALME

Bohemisk skärgårdscrooner

Första gången han var med i Groove handlade det om bandet Spring in Paris. Andra gången låg han under ett bord i Hästpojken's loge i egenskap av basist. Nu står han på egna ben med ett lysande album ute – välkommen in i Joel Almes värld.

– **GILLAR NI OCKSÅ** att bli fulla mitt på dagen?

Joel Alme, 28, måttar med stor omsorg upp lädvin i dricksglasen. Klockan är knappt tre på eftermiddagen men en whisky har redan slunkit ned och det blir två-tre glas till innan vinet är slut.

– Jag brukar börja tidigt för att det inte ska bli så sena kvällar. Det är gött med en tidig whisky vid havet. Alla har sina speciella platser dit de går för att komma undan. Det här är min plats.

Utanför skiner solen en vårdag i mars. Det är fri sikt ner mot Gröna vik åt ena hållet och 300 meter åt det andra ligger visdiktaren Lasse Dahlqvist begravd.

Det är här i mammas hus på idylliska Brännö i Göteborgs skärgård som Joel har sin fristad. Det är här han finner lugn och inspiration. Det är också här, i ett mysigt inrett uthus på tio kvadratmeter på samma tomt, som den Göteborgsfödde singer/songwritern ägnat de senaste tre åren åt att skriva *A master of ceremonies*.

Lika länge har han gjort regelbundna utflykter till

Håkan Hellström-producenten Björn Olsson och hans studio på Orust.

– Det är jobbigt skönt därute. Det är lite samma känsla som här. Sen hade Björn några gamla rullband över och vi började bara spela in, säger Joel.

Olsson känner han sedan den gamle Union Carbide-gitarristen producerade Joels första band Spring in Paris. Med sig på utflykterna hade han bästisen Martin Elisson, från Hästpojken, där Joel extraknacker som basist. Efter hand började allt fler medlemmar från Hästpojken och gamla Bad Cash Quartet – idel gymnasiekamrater från Schillerska i Göteborg, inga främlingar – följa med ut.

Inspelningarna överlappade såpass att Joels låt *A young summer's youth* är med även på Hästpojken's debutalbum, med den svenska titeln *Utan personlig insats*.

– Jag brukar säga att vi är lite som ett volleybollag. Först sjunger Martin – och sen byter vi och jag sjunger, säger Joel.

– Det var en underbar tid. Kände vi inte för att spela in så för vi ut och snorklade och hade grillfest istället. Några låtar minns jag inte ens att vi spelade in. Vi var fulla och allt flyter ihop i minnet.

I en låt ramlade Martin ner för en trappa när han sträckte sig efter en bag-in-box, och det är med på skivan!

Resultatet, efter ytterligare inspelningar med Mattias Glavå, är lika romantiskt som skärgården skivan så omsorgsfullt och utan stress föddes i, en stråkindränk och ogenerad hyllning till hjältarna Van Morrison och Bob Dylan.

Redan på högstadiet gick Joel Alme med Van Morrisons *Enlightenment* och *Avalon sunset* i lurarna när vännerna hade Oasis eller Nirvana. Då var det inte musik Joel satsade på, utan ishockey. Men efter tio år och ett SM-guld med Västra Frölundas juniorlag slutade han tvärt vid 17 års ålder. Efter det blev musiken med tiden allt viktigare och Joel började spela gitarr och skriva sina egna låtar.

– Jag träffade en tjej som gillade Morrissey. Jag kände direkt svartsjuka. Jag såg hennes ögon när hon lyssnade på honom och så såg hon aldrig ut när hon tittade på mig.

Den första låten han skrev, *Au pre temps*, sålde han till en reklamfilm för Fanta. Då var Joel Alme 22 år. Musiken kom sent. Behovet att dra sig undan

och vara ensam har han däremot alltid haft. Bara att bo några dagar med folk han inte kände i filmteamet när han var i Rom och spelade in videon till förstasingeln *The queen's corner* var besvärande och jobbigt. Drömmen är att en dag ha ett eget hus ute på Brännö.

– Jag har alltid tyckt om att vara själv. Jag brukade springa hem från skolan för att ingen skulle fråga mig om jag ville hitta på något, berättar Joel.

Känns det fortfarande så?

– Ja, jag är helst för mig själv – eller med Martin. Jag brukar vara ute på Brännö i kanske tre dagar. Sen åker jag in till staden, träffar vänner någon dag och sen åker jag ut igen. När jag kommer ut hit så har jag i tankarna att skriva och bli lämnad ifred. Här känner jag mig trygg.

Men tänk om allt slår in nu? Tänk om du får ett genombrott, med allt vad det innebär som press och turnéer. Är du redo för det?

– Jag tror att jag klarar det. Jag har sett hur det är när jag spelat med Hästpojken. Jag vet hur det fungerar. Och jag tar ju inte med någon jag inte känner. Jag har mina vänner vid min sida.

DAN ANDERSSON

TRE SKRIBENTER

I varje nummer ger tre Groove-skribenter sköna tips och kommentarer.

Dan Andersson
da@groove.se

De tre bästa rockfilmerna genom tiderna:

1. *Ladies and gentlemen, the fabulous Stains*

"We're the Stains and we don't put out!" The Stains är det utan tvivel tuffaste tjeppunkbandet någonsin! Tragiskt förbisedd betraktelse om utsiktslöshet, desperation, mediahype, och varför punken dog i plötslig spädbarnsdöd. Laguppställningen i rivaliserande bandet säger allt: Steve Jones och Paul Cook från Sex Pistols och Paul Simonon från The Clash.

2. *Josie and the Pussycats*
Inte lika bra låtar som Jackson 5-popen i 70-talserien men icke desto mindre en charmerande lättsam romantisk komedi om kapitalism, konsumtionssamhället och marknaden som försöker tvinga på oss allt vi inte behöver.

3. *That thing you do!*
Hur ofta ser man inte en rockfilm med så ärliga låtar att man undrar hur de kunde få en hit? Inte här! Adam Schlesinger (Fountains of Wayne) nominerades välförtjänt till flera priser – bland annat en Oscar.

Erik Hjortek
eh@groove.se

Tre musikrelaterade tips:

1. *Bloggen Wake your daughter up*

En handfull skribenter spridd

i världen frossar i allt hiphoprelaterat. Med en tydlig kärlek för den gamla skolan och remixer är de sällan snåla med att ladda upp material för nerladdning.

2. Eddie Vedders *Into the wild*-soundtrack
En platta som är bra självständigt, och fullkomligt lysande i sitt samband med filmens natur, tempo och vackra berättelse. Inte ett öga torrt.

3. VICE-tv
Jag trodde aldrig polletten skulle trilla ner, men den i vanliga fall så pinsamma college/senpu-bertala tidningen VICE tycks faktiskt ha nån nytta här i världen. Deras webb-tv är nämligen grym! Klicka runt och välj: lite musik-plock, en skopola-mindokumentär eller Spike Jonze-journalistik.

Emma Rastbäck
er@groove.se

MySpace-helvetet

Det har dragit fram över världen länge nu, och alla

hyllar det internetbaserade musikätnätverket helt onyanserat. Jag hatar det. Det är smidigt för provlyssning, men har tyvärr fått alltför många band och artister att tro att en vanlig hemsida inte behövs. MySpace går bra som ett komplement till den informativa och uttömmande hemsidan som alla bör ha. När jag trålar nätet när jag gör research finns det få saker som gör mig lika irriterad som att bara hitta en oinformativ, ful MySpace-sida.

I all motsägelsefullhet vill jag råda alla som gillar sväng och stämning att kika in hos Mother James på www.myspace.com/motherjames. Och jo, det finns en riktig hemsida också: www.motherjames.com.

GGGGG
GGGG
GGG
GG
G

Riktigt riktigt ruskigt härlig

Inspirerande och spännande

Okej men inte speciellt bra

Tråkig och intetsägande

Underkänd med marginal

ADELE

19

XL/PLAYGROUND

GG

Adele har gått på samma musikskola i London som bland andra Amy Winehouse och Kate Nash. Det hörs. Vad jag inte förstår är varför de skolar sina elever till att låta precis likadant. Samma soulrasp på stämman som Amy Winehouse, samma korthuggna fraser som Kate Nash och tydlig brittiska. Lägg till det en fruktansvärt tråkig produktion som tagit bort all udd och spänning från musiken, och du har 19-åriga Adeles debutalbum 19 i din hand.

Det finns stunder på 19 som känns helt glasklara, stunder som känns stora. När Adele gör en hudlös tolkning av Bob Dylans vanligtvis tråkiga *Make you feel my love* exempelvis, några minuters magi. Men än oftare är i grunden trevliga melodier och sånginsatser mörkade av pliktskyldigt wailande och glättighet. Glättighet är souls värsta fiende, de borde inte ens få nämnas i samma mening. Var är kanterna, var är själen, var är känslorna? Dagens producenter...

Alla mina negativa invändningar till trots skulle jag vilken dag som helst hellre välja att lyssna på Adele än på Amy Winehouse, eller nästan vem som helst i samma klick av artister. Det finns ändå något eget under all yta.

EMMA RASTBÄCK

JOEL ALME

A master of ceremonies

SINCERELY YOURS/PLAYGROUND

GGGG

Svensk popmusik börjar kännas så där helguten och vital. Så där att man börjar få förväntningar på varje skiva som släpps. Speciellt när man kan spåra soloartister till samarbeten med band som genererar nya artister, som genererar nya...

Joel Alme trakterar bas i Hästpojken, och det är på samma gång något man ska beakta och glömma. Beakta därför att det ger en fingervisning om habilitet och stadga, glömma därför att det inte har med saken att göra. För det går inte att härleda Joel Almes musik till Hästpojken på samma gång som de också är konstant ett. Det är på samma gång Hellströmskt skevt och i positiv obalans och Nick Caveskt storvulet och högbolet. Det är innerligt och nära samtidigt som det i sanning växer och blir större än de största kosmiska avstånd. Ibland kanske lite för stora avstånd, ibland kanske lite väl snubblande, ibland kanske lite väl melodramatiskt. Men så bra att man kommer att förvänta sig ännu mer.

MAGNUS SJÖBERG

ALMEDAL

Från och med nu och 20 dagar framåt

LUXURY/BORDER

GGGG

Det kommer med jämna mellanrum album som sägs omdefiniera hela popscenen, oftast handlar det om svenska popskivor som ska bli milstolpar. Det har redan spekulerats i sådana banor kring Almedals albumdebut. För en gångs skull tror jag att det kan ligga något i snacket. Almedal har ett bra driv, klipska texter på svenska och en armé fans redan nu. Kvasi-poesin och det dödliga allvaret vandrar hand i hand med musiken och känns som något som ska kunna falla skivköparna på läppen.

Det finns en risk dock. Popmusik med ansträngd falsksång och tydligt klingande

Göteborgsdialekt brukar kunna avfärdas som Håkan Hellström-kopior oavsett om så verkligen är fallet. När Håkan mognat och blivit boogiefarbror ser jag gärna att Almedal tar över stafettpippen och sprider lite ungdomlig glöd och jangliga popmelodier. Likheter är ganska stora, men jag ser det inte som ett problem, jag tycker att Almedal lyckas lägga till en egen twist på konceptet.

Sånger som "A", *Första måndagen i mars* och *Ett oskrivet brev* har all potential att bli radioplågar och klassiska poplåtar som blir varje popluggs givna sommar soundtrack.

EMMA RASTBÄCK

CAJUN DANCE PARTY

The colourful life

XL/PLAYGROUND

GGGGG

Jag har alltid varit svag för musiker med brittiska dialekter. Allt från Streets till Mystery Jets och Arctic Monkeys har charmat mig till skolflickestadiet, och nu kommer Cajun Dance Party och är på god väg även de. Dessa tonåringar från London har redan gjort sig ett välkänt namn i hemlandet och jag betvivlar att det kommer stanna där. *The colourful life* innehåller flera framtida hits men bland de som utmärker sig mest finns *The next untouchable*, *The firework* och första singeln *Amylase*.

Sångaren Daniel Blumberg påminner stundtals om en ung Robert Smith och har vad jag ser som en typisk brittisk röst – mjuk i grunden och inte särskilt mörk – som kan röra sig både högt och lågt. Musiken är en blandning av välkända britpopband och egna inslag där brittisk indierock utgör grunden, något som gång på gång visar sig vara ett lyckat koncept.

Uppföljaren till denna debut är planerad redan till hösten, vilket bara det är bevis för att bandet inte kommer glömmas bort i första taget. Mycket talar för att Cajun Dance Party blir nästa band som tar över den engelska musikskenen med sin nygamla brittiska indierock.

JENNY BRINCK

ALF

Tivoliv

AIR MUSIC

GGGG

Alf var överallt ett tag 2004, med fantastiska singeln *Gröna linjen*. Skivan *Augustibrev* kändes platt och livlös efter den fartfyllda uppvärmningen. Uppföljaren *Alfs andra* kändes om möjligt ännu tristare, som ett bra försök som gått fast sig i sirap. När tredje albumet, *Tivoliv*, placerades i min hand sneglade jag på det med skepsis, tog ett djupt andetag och matade därefter in skivan i stereon. Lika bra att bita i det sura äpplet. Tvingas inse att inget skulle kunna tävla med *Gröna linjen* om titeln Bästa Alf-låt Någonsin.

Vad händer då? Jo, självklart är *Tivoliv* fantastisk! In mysig schlageralf som med energi och vemod berättar om en stad, ett land, ett liv som känns som en mycket trevlig bekantskap. Med nerverna utanpå kroppen och hjärtat på ärmen lotsar han oss genom ett liv fylt av glädje och besvekligheter, med enkla medel som blir något så stort. Den bråkande skånska sången och de jangliga melodierna trängs inte längre med en massa prestige. Istället är *Tivoliv*

skivor

ISOBEL CAMPBELL & MARK LANEGAN

Sunday at devil dirt

V2/UNIVERSAL

GGGG

Belle & Sebastian-avhopparen Isobel Campbell har funnit Screaming Trees-sångaren Mark Lanegan ännu en gång och det låter minst lika intressant som förra gången. Precis som Isobel Campbell beskriver duon så låter det som "the young virgin being fed to Satan". Den vackra och sköra rösten från Campbell i kombination med den onda whiskeyrösten från Lanegan resulterar i ett mystisk folk/blues-inspirerat andra album. Gillar man fundersamma och smutsiga ballader som för tankarna till Leonard Cohen och Tom Waits så är det här rätt.

Jag trodde först att skivan inte skulle klara av att hålla mitt intresse vid liv från början till slut men den blir bara bättre och bättre. Det jag saknar på *Sunday at devil dirt* är någon låt skriven av Mark Lanegan. Det känns dock som att han istället fått sjunga mer vilket tar ned skivan lite även om jag gillar honom bättre.

ALEXANDRA BENGTSSON

MARIAH CAREY

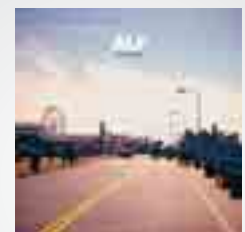
E=MC²

ISLAND/UNIVERSAL

GGGG

För sju år sedan var hon totalt uträknad och det var nog få som trodde att hon någonsin skulle resa sig igen. Filmen och skivan *Glitter* sänkte Mariah Carey som en sten. Med all rätt.

Men 2005 års comeback *The emancipation of Mimi* fick henne på fötter igen. Och det rejält. Skivan fick inte mindre än fem utmärkelser av Billboard och rakade dessutom hem tre Grammy Awards – bland annat för bästa r'n'b-album. Så när det blivit dags att följa upp den succén väljer Mariah Carey att knyta an redan i titeln. För den som trodde att *E=MC²* i det här sammanhanget är en formel som Albert Einstein rafsats ner på papper, har fel. Titeln lär istället betyda "frigörelse tar Mariah Carey till en andra nivå". Gott så, en diva har väl rätt att skriva om fysikens lagar?

naken, utlämnande och rak, både rörande melodier och texter, och när detta mixas med subtil humor blir det perfekt.

Att nämna någon enda låt som tar upp kampen om Bästa Alf-låt Någonsin är omöjligt. Titelspåret är en sötsur schlager om att vara klädd som ett brunt kuvert, *I städerna och byarna* är en poppärla med illa dolda stråk av vemod och *Bakom Fridhemsplan* är kanske den bästa Stockholms-skildringen, för att inte säga samhällsskildringen, på mycket länge. Men vad vet väl ett lantstbarn som jag... Jo. Jag vet att Alf har gjort sitt bästa album hittills. Det är vår!

EMMA RASTBÄCK

Sweden Rock Festival

4-5-6-7 JUNI 2008 SÖLVESBORG

JUDAS PRIEST (UK) DEF LEPPARD (UK) POISON (US)
TRIUMPH (CAN) WHITESNAKE (UK) DISTURBED (US)
BLUE ÖYSTER CULT (US) AVANTASIA (D)
ACE FREHLEY (US) SAXON (UK) HANOI ROCKS (FIN)
ELECTRIC LIGHT ORCHESTRA (UK)
former members of ELO and ELO part II
MINISTRY (US) CARCASS (UK) AT THE GATES (S) RATT (US)
TESLA (US) APOCALYPTICA (FIN) SATYRICON (N)
SEBASTIAN BACH (US) COHEED & CAMBRIA (US)
TESTAMENT (US) JOE SATRIANI (US) PICTURE (NL)
LIZZY BORDEN (US) DERRINGER (US) SABATON (S)
PAIN OF SALVATION (S) BIRTH CONTROL (D)
SABATON (S) THE POODLES (S) PRIMORDIAL (IRL)
DARE (UK) HAVANA BLACK (FIN) MUSTASCH (S) MUCC (JAP)
ULI JON ROTH (D) BLACK STONE CHERRY (US)
SHAKIN' STREET (F) PRIMAL FEAR (D) AIRBOURNE (AUS)
FASTWAY (UK) GLYDER (IRL) VOLBEAT (DK) GOTTHARD (CH)
HENSLEY/LAWTON & LIVE FIRE (UK) BONAFIDE (S)
THE BLUES BAND (UK) AXEWITCH (S) SWEET SAVAGE (IRL)
ELÄKELÄISET (FIN) FAITH (S) H.E.A.T. (S) KORPIKLAANI (FIN)
AVATAR (FIN) ASTRAL DOORS (S) NEGATIVE (FIN) SVÖLK (N)
STORMWARRIOR (D) SONIC SYNDICATE (S)
FIVE FIFTEEN (FIN) SISTER SIN (S) 45 DEGREE WOMAN (FIN)
ARCHER (US) GRAVEYARD (S) FATAL SMILE (S)
HAPPY PILL (S) DAMPUNGARNA (S) VIVIAN (CH) BOIL (DK)

www.swedenrock.com

BILJETTER KÖPER DU ENDAST ONLINE VIA VÅR HEMSIDA
För information om boende och transport: www.visitouthawedense, Call Center: 0454-309310
Kontakta oss: Tel: 0456-31795, E-mail: info@swedenrock.com
All information hittar du säklart på: www.swedenrock.com

Frigörelsen handlar givetvis om Mariah Careys omskrivna förhållande med Sony-bossen Tommy Mottola. Tio år efter skilsmässan är det fortfarande stoff som får igång henne ordentligt. I låten *Side effects* sjunger hon över ett rudimentärt Scott Storch-beat ut om hur det var att lämna sin dominanta make. En av skivans självklara höjdpunkter.

Med första singeln *Touch my body* landade Mariah Carey sin 18:e förstaplats på USA-listan. Därmed gick hon om Elvis och har nu bara Beatles rekord på 20 USA-ettor att tävla mot. Imponerande, även om *Touch my body*, precis som andra singeln *Bye bye* inte är några av skivans starkare spår. Snälla ballader som är snyggt producerade, men som är alldeles för utplattade och radiovänliga – misstänkt tillrätalagda för att nå höga positioner på listor. Detsamma gäller tyvärr för fler låtar på *E=MC²*.

Bättre är det när fokus ligger på hiphop- eller dansbeats som i Swizz Beatz-producerade *O.O.C.* och Damian Marley-samarbetet *Cruise control*. Men allra bäst är inledande låten *Migrate*, där en sorgfri Mariah Carey sjunger om resorna mellan fester och efterfester. Tillammans med Timbaland-skyddslingen Nate "Danja" Hills får hon här till riktigt bra sväng. T-Pains rap och Mariahs sång kantas till av hårt autotune-användande över en sugande basgång. Visst låter det mycket Timbaland, men det gör inget. *Migrate* glittrar som en snabbt snurrande discokula. Hade hela skivan låtit som denna starka inledning hade fem G:n varit självskrivna. Nu när skivan istället precis upp till fyra. Inte så illa av någon som knappt klarade en etta för ju år sedan.

MATS ALMEGÅRD

behövde de verkligen göra musik? Visst det är 50% av den klassiska Sepultura-sättningen, men det är en trummis och en sångare. Trumisen hade inte behövs och sångaren har sina bästa dagar bakom sig.

Men hur låter det då? Jo, visst faan låter det bra. Det är tajt, stenhård trash direkt från mitten av det glada 90-talet och det låter riktigt daterat och trist. Allt är väldigt förutsägbart och bakåsträvande. Hade det här släppts för tio år sedan hade det varit jättebra och intressant, men 2008? Nej tack. Och speciellt inte efter det enorma steget framåt som *Roots* var i sin blandning av trash och brasilianska rytmer. Något som Max utvecklade ännu längre med det lysande bandet Soulfly där han blandade in folkmusik från hela världen tillsammans med dub. Att sen släppa det här, nej herregud jag bryr mig inte ens.

MATHIAS SKEPPSTEDT

CLINIC

Do it!

DOMINO/PLAYGROUND

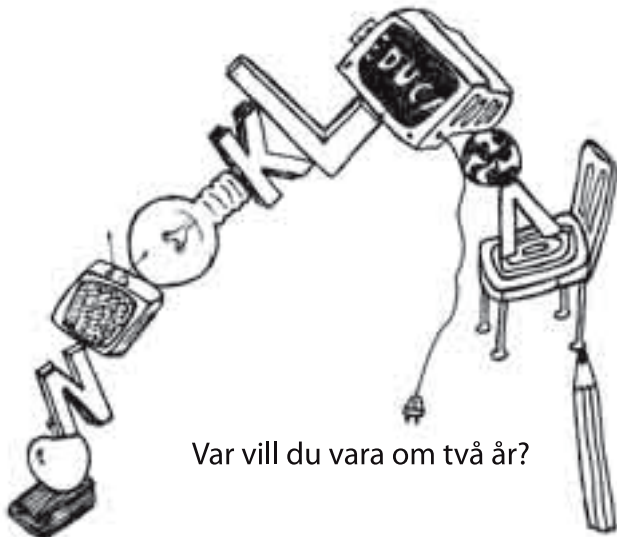
Clinic fungerade egentligen aldrig mer än på papper. De är en popteoretisk skrivbordsprodukt. Kirurgmaskerna på scenen säger allt: de dissekerar – nej, obducerar – rockhistorien, fyra par stadiga händer med steriliserade instrument på jakt efter en själ att skära bort.

Trots det så började det lovande. När deras tre första EP kom för sisådär tio år sedan så målade de upp en fantasieggande bild av hur The Velvet Underground hade låtit om de hade spelat postpunk i Liverpool 1979. Efter det har varje platta varit poänglösare än den föregående och *Do it!* är deras mest motbjudande Frankenstein-projekt hittills. Den här gången är det garagepsykedelian de ger sig på, med feta fuzzpedaler, piporgel, tremolo och svävande flumsång. Plus, naturligt, gruppens standardingredienser: stelbent mangel och inte en trallbar melodi så långt örat når. Att de fortfarande får ge ut skivor är inget annat än ett mirakel – eller styggelse kanske snarare är ordet?

DAN ANDERSSON

Kulturverkstan

Projektledning | Kultur | På riktigt

Var vill du vara om två år?

Dans&Teaterfestivalen - Röda Sten - Göteborg Film Festival - Uppdrag Granskning - Ord&Bild
 Love is All - Akvarellmuseet - Musik i Väst - Frölunda Kulturhus - Sveriges Radio - Atalante
 Gävle Folkteater - Valands konsthögskola - Dem Collective - Hammarkullen Folkets hus
 Världskulturmuseet - VG-regionen - Patoz Interaktiv Teater (Sthlm) - Rooibok Produktion
 PK Musik - Lyrikvännen - Magasin 15 (Trollhättan) - Housebars Produktion - Kulturhuset Käken
 Ebboth Management Produktion - Bok & Bibliotek - MedieAkademin - Deleted Art

...och på många andra ställen finns tidigare studenter idag

ANSÖK NU!

www.kulturverkstan.net - info@kulturverkstan.net - Lagerhuset vid Järntorget

CAVALERA CONSPIRACY

Inflikted

BONNIERAMIGO

Det tog nästan 18 år för bröderna Cavalera att begrava stridsyxan och börja spela ihop igen. Senaste gången var på den banbrytande och rakt igenom lysande *Roots* 1996. Och visst det är ju roligt att bröderna pratar igen, men

KID CREOLE

Going places: The August Darnell years

1974-1983

STRUT/PLAYGROUND

Jag vet inte exakt hur obildad jag nu avslöjar mig vara, men jag har verkligen aldrig hört talas om Kid Creole. Och jag som spenderar så mycket tid på att leta efter och lyssna på musik. Om jag skulle ge det än mer tid, skulle jag vara tvungen att rationalisera bort både sömn och vänner, och likväl händer det hela tiden att jag stöter på artister som inte låter som något annat jag hört, som släppt mängder av skivor och visst är hur populära som helst. Fast det är väl just det som gör att jag heller aldrig tröttnar på musiken – dess outömlighet – för Kid Creole, eller August Darnell, som han egentligen heter, visar sig ju vara hur grym som helst.

Samlingsalbumet *Going places* presenterar material från början av Darnells karriär, sådant han släppt under olika alias och sådant han producerat. En del av det har tydligen inte ens funnits tillgängligt på CD tidigare, så hatten av för Strut Records för den här spralliga mixen funk, disco, storbandsjazz, och karibiska och latinska

rytmer är ju lika tidlös som den är oemotståndligt svängig.

Det här är direkt och självklar musik, som i sina bästa stunder får en att förstå att livet trots allt är jäkligt stort och mäktigt, men att man nog ska låta bli att ta det på allt för stort allvar. Ja, det är nästan så att jag känner för att dansa. Och om du kände mig bättre skulle du förstå tyngden i det uttalandet.

Det här blir ett väldigt subjektivt omdöme, men jag känner ju, som sagt, inte till något om vare sig Darnell eller den här genren, om det nu finns någon sådan. Det ska jag dock se till att ändra på. Ska bara rationalisera bort mina tidskrävande vänner först.

FREDRIK FRANZÉN

DANKO JONES

Never too loud
BAD TASTE RECORDS

G

Man måste beundra Dando Jones, han är en av de trevligaste rockstjärnor jag träffat och han jobbar hårdare än de flesta. Han spelar in skivor, turnerar, ger spoken word-föreläsningar och har ett eget radioprogram. Därför gör det mig ganska ont att skriva det jag nu måste skriva. Danko Jones är ganska mesiga och så powerpoppiga att jag knappt klarar av det. Och nya skivan *Never too loud* kommer inte med något nytt. Det är kristallklart producerat, catchigt, rak-på-sak treackords rock med dumma texter och tummen rakt upp. Förutsägbart, urvattnat och helt ointressant. Vissa band borde bara spela live.

MATHIAS SKEPPSTEDT

DEATH CAB FOR CUTIE

Narrow stairs
ATLANTIC/WARNER

GGGG

Vad vissa vill kalla OC-rock men för oss andra som hört bandet innan serien tog vid kallar amerikansk indierock när den är som bäst, sprider sig ännu en gång genom Death Cab For Cutie. För mig som blev lite besviken på Chris Wallas soloalbum ska det bli intressant att se om han fört över något av det knaggliga han åstadkom till Death Cab.

Jag blir lättad, lycklig och glad när jag lyssnar på *Narrow stairs* och får reda på att bandet inte rubbas av ett sidomisstag. Inledningen är just nu starkast och *No sunlight* är i mitt huvud redan en hit. *I will possess your heart* som startar upp med en basgång och följer med raden "We gotta spend some time love/we gotta spend some time together/I will possess your heart" är kanske inte lika catchy men den raden är numera inristad i mig och en evig favorit.

Första gången jag hörde skivan var den ingenting, så det tar några lyssningar för den att växa, men då slutar det aldrig.

ALEXANDRA BENGTTSSON

THE DOUBTFUL GUEST

Acid sauna
PLANET MU/DOTSHOP:SE

GGGG

Det är någonting med ljudet från en 303:a som känns euforiskt livsbejakande. Det är svårt att tänka sig melankoliska acidlåtar. Så även när Libby Floyd klämmer i med de brutalaste mörka breakcore-rytmerna lyser spelglädjen igenom. Det är som om hon sagt "Fuck everything! Let's make acid and dance, motherfucker!" Vad vet jag, hon kanske inte alls uttrycker sig i sådana ordalag – men hennes musik frammanar den känslan.

Det är också när fokus ligger på trummorna och 303:an som *Acid sauna* funkade bäst. När hon på *Stallin and darkness* ambitiöst försöker sig på att blanda in stråkar (som tagna ur en science fiction-film) snubblar hon och låten når inte ända fram. Men överlag vinner *Acid sauna* rejält. Sista låten *Ruffpet (L.H.S. mix)* har trummor som utmanar Venetian Snares frenesi – musik att spela när vetenskaparna på CERN skapar ett svart hål med sin Large Hadron Collider och jorden sugas in i en annan dimension.

HENRIK STRÖMBERG

DUFFY

Rockferry
AM/UNIVERSAL

GGGG

En dörr tycks ha öppnats för souliga röster från Storbritannien. Först kom Amy Winehouse, efter henne Adele och nu Duffy. Men medan Winehouse och Adeles röster går åt ganska skilda håll blir Duffy mittpunkten där de två möts. Hennes röst är både spädare och äldre än de tidigare nämnda, och hon visar prov på enorm röstkapacitet redan på första, tillika titelspåret, på debuten.

Rockferry doftar 60-tal, något som följer hela skivan men är extra stark på första stora hiten, girlband-aktiga *Mercy*. Skivan håller hög kvalitet rakt igenom, tack vare att de tydliga äldre influenserna har blandats ut med mer moderna toner. Det gör *Rockferry* till en skiva som känns väldigt nutida och aktuell.

Duffys debut banar vägen för en lysande karriär såväl som, förhoppningsvis, fler soulröster.

JENNY BRINCK

ELBOW

The seldom seen kid
POLYDOR/UNIVERSAL

GGGG

Vägen mot det stora genombrottet har varit allt annat än en enkel resa för Manchester-bandet Elbow. Skivbolag har otalet gånger plockat upp och släppt gruppen som trots allt lyckats få ut sina album. Där ibland den Mercury- och Brit Awards-nominerade debuten från 2001. När de nu är aktuella med platta nummer fyra talar låtar som *The bones of you*, *One day like this* och den utstickande *Grounds for divorce* för att gruppen äntligen nått ända fram.

The seldom seen kid är ett episkt album på samma gång som det är oerhört personligt med texter som bland mycket annat kretsar kring familjär olycka och sorg. Musiken är lugn, taktfull, mollbaserad och fylld av stråkar, pianon och varsamt komponerade standardinstrument. Allt i en väldigt dynamisk och britpop-influerad helhet.

Som bäst är det dock när storbandsinstrumenten inte tillåts ta över eftersom det hela då har en tendens att kännas lite löjligt storslaget. Men när dessa under större delen av albumet figurerar sida vid sida med gitarr, bas och trummor har gruppen hittat en väl fungerande kombination som mycket väl kan innebära det där eftertraktade genombrottet.

Jag skulle i alla fall bli väldigt förvånad om det inte gör det.

JOAKIM ANDERSSON

THE FIGURINES

When the deer wore blue
MORNINGSIDE/PLAYGROUND

GGG

When the deer wore blue skickar tankarna raka vägen till det 60-tal som uppenbarligen verkar ge killarna i The Figurines en himlans massa inspiration. De här danskarna spelar visserligen nutida indiepop/rock men Beach Boys- och Zombies-referenserna som sticker ut är svåra att missa.

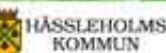
Jag brukar sällan (eller aldrig) förknippa det danska språket med skönhet. Därför är jag glad att de valt att göra musiken med en engelskspråkig falsettsång som är långt från medlemmarnas gröttiga modersmål.

Spåret *Hey girl* lyckas charma med sina trivsamma körer och en förmåga att återanvända de vanligaste utfyllnadsfraserna som "Come

SIESTA!

HÄSSLEHOLM 29-31 MAJ 2008

HÅKAN HELLSTRÖM
MILLENCOLIN
EAGLES OF DEATH METAL [US]
THE ETTES [US]
ALL TIME LOW [US]
TODAY IS THE DAY [US]
SUNSET RUBDOWN [CAN]
LOOPTROOP ROCKERS
FLORENCE VALENTIN
NEPHEW [DK] • UNDER BYEN [DK]
CHRISTIAN KJELLVANDER
NICCOKICK • JOHNNOSSI
ADAM TENSTA • LYKKE LI
FAMILJEN • KULTIRATION
ALTER ME [GL] • JUCIFER [US]
BAHNHOF [DK] • LUKESTAR [NO]
THE DEER TRACKS • FIREFOX AK
ANDI ALMQVIST • SCRAPS OF TAPE
PASCAL • MASSHYSTERI • LA PUMA
BILLIE THE VISION & THE DANCERS
THOSE DANCING DAYS • BABIAN
ALF • EL PERRO DEL MAR • JIVE
DISFEAR • PATH OF NO RETURN
ANNA JÄRVINEN • MOTO BOY
TRUCKFIGHTERS • ZEIGEIST
JONAS GAME • JAZZATTACKS
HÄSTPOJKEN • THE SUNSHINE
FIRST FLOOR POWER • VAPNET
FLER BAND TILLKOMMER...
PLUS CA 30 BAND TILL VÅR NYA SCEN PLAYA!
...MED RESERVATION FÖR ÄNDRINGAR
ETT EVENEMANG AV KULTURFÖRENINGEN MARKAN
3 DAGAR 545 KR - TORSDAG 245 KR - FREDAG 395 KR - LÖRDAG 395 KR
BILJETTER & INFO: WWW.MARKAN.SE
CAMPING / MAT / ÖL / EVENTS / FÖRSÄLJARE
EVIL WOMAN BODYPIERCING / ANNAT GÖTT

böcker

ROBERT DIMERY (RED)

1001 album du måste höra innan du dör
WAHLSTRÖM & WIDSTRAND

GGGG

Genom åren har det utvecklats och stadfäst en omständlig procedur i samband med att Ginza-katalogen dimpt ner i brevlådan. Aningen pinsamt känns det men eder förtrogne undanhåller inget och bekänner att han med visst nöje kryssar för samtliga skivor som redan finns i samlingen och att det även hänt att alla album som hörts respektive som är under inköpsplanering markerats med annan färgton från pennan.

När denna tegelsten om 1001 album packats upp börjades det så klart genast att kryssas. Nog hade jag räknat med lite fler kryss än de lite drygt 300 som blev resultatet över samtliga album jag hört, samtidigt som jag förväntat mig att de 90 kritiker som valt ut alster letat sig lite längre bort från topplistorna. Att många grupper/artister förärats ett flertal omnämningar är förvisso inget att tjafsa om men behöver man verkligen höra sju Beatles-skivor och inga med Danielson, fem The Byrds och ingen At The Gates, fyra Metallica och ingen Entombed? Ja, så skulle jag kunna fortsätta ett bra tag fast jag skiter i det och konstaterar istället att här finns ett helt gäng tips att hämta ur de utförliga presentationerna av skivor och att jag har flera års kryssande att se fram emot innan jag fulltecknat denna bjässe i bokhyllan.

ROGER BENGTSOON

ANTHONY KIEDIS/LARRY SLOMAN

Scar tissue
REVERB

GGGG

Denna bok borde användas som studiematerial i AA eller IOGT-NTO, för den kvardröjande känslan efter att ha färdats i full fart framåt i 390 sidor av Red Hot Chili Peppers-sångarens biografi är avsky gentemot sprit och drogers totala makt. Och jag spottar ändå inte i glaset.

Men Anthony's Kiedis rockstjärneliv inramas verkligen av yttersta förnedring och förlust på grund av det järngrepp han försatt sig i. Musiken kommer liksom i andra hand, som en parentes i sammanhanget. Den största drivkraften är alltid begäret efter kickar, och dess hemska följder. För folk dör verkligen i hans direkta omgivning. Och det är inte cool. Alla historier kring kändisar, sex och rock'n'roll hade kunnat bli spännande läsning om inte en stor apa suttit på hans axel. Hur fan kan man leva så? Glamoröst är det definitivt inte. Och i perspektivet av Anders Göthbergs självmord känns rockmytens förlängning jävligt sugig. Att viktiga kreatörer dukar under på detta sätt är inget mindre än en jävla katastrof. Och det känner man i *Scar tissue*. Tydligt.

GARY LANDSTRÖM

on" och "Oh yeah" utan att det blir gammalt. På spåret *Angels of the bayou* får de visa upp en mörkare sida med olycksbådande gitarrer, men annars är det ett ganska sött album.

LISA ANDERSSON

FRIA KONSTELLATIONEN

Musik om Fria Konstellationen
REV/VEGA

GGGG

I pressutskicket till Fria Konstellationens album betonar man ord som "improvisation" och "alster", samt det faktum att någon obskyr konstnärskduo formgivit det fula omslaget, så visst börjar det väl genast klia lite kring kulturkoftans kvävande krage.

Lyckligtvis visar det sig vara ett falsklarm. Fria Konstellationen må ha en krystad framtöning, men musiken kollektivt levererar är lika självklar som den är stämningsfull. Därmed inte sagt att den är enkel. *Musik om Fria Konstellationen* rymmer tre stycken på vardera tio minuter. De består till större delen av tunga drones, släpiga gitarrtexturer, plockande toner och hotfullt brusande ljudupptagningar, så några framtida P3-hits rör det sig inte om. Likväl är albumet förhållandevis enkelt att ta till sig, och jag tror att det beror just på att det är så oerhört suggestivt och stämningsfullt. *Musik om Fria Konstellationen* besitter liksom filmiska kvaliteter. Även om albumet alltså till stor del improviserats fram, får jag intrycket av att musiken har något väldigt viktigt att berätta för mig, något jag nästan men inte riktigt förstår, och som just därför blir så fantastiskt fascinerande. Då och då försvinner kanske tankarna iväg till Godspeed You! Black Emperor och Jackie-O Motherfucker, men för det mesta stannar de ändå kvar. Och försöker och försöker förstå. Utan att riktigt lyckas.

FREDRIK FRANZÉN

FUCK BUTTONS

Street horrsing
ATP RECORDINGS

GGGG

När ett band tar namnet Fuck Buttons är det kanske inte överraskande att deras skiva spänner över flera genregränser. Är det metal eller electronica? Postrock? Skit samma – det rockar fett, på ett närmast meditativt sätt.

Skivan börjar skirt med vackert klockspel, men snart smyger sig feedbacken från en elgitarr in. Avgrundsbråll från helvetet kompletterar fint lättitlar som *Sweet love for planet Earth*.

Det går inte att urskilja vad vokalisterna säger/ skriker/sjunger eftersom allt är sönderprocessat till oigenkännlighet, men han verkar arg.

Fuck Buttons magi ligger i mötet mellan det hårda och det mjuka, mellan feedbackens taggtråd och orgelns varma duntäcke. Jag får försöka fixa tid att ta mig till Stockholm i juni för att se Fuck Buttons live på Accelerator. Massivt oljud funkade oftast ännu bättre när det slår emot en från en scen.

HENRIK STRÖMBERG

GNARLS BARKLEY

The odd couple
DOWNTOWN/WARNER

GGGGG

För er som inte redan vet: världens bästa sångare är en knubbig, flummig liten snubbe från Atlanta vid namn Thomas Callaway. I artistkretsar känd som Cee-Lo Green och tillsammans med producenten Brian "Danger Mouse" Burton

levererar han underskönt skruvade soulpop-dängor och mörka berättelser om mänskligt tvivel och tillkortakommanden du inte får missa. Cee-Los röst är som en gnistrande snökrystall i solsken, som en tröstande vän i smärtans stund eller rent generellt som en uppmuntrande följeslagare på livets upptäcktsfärd. Hans sång är som honung för hessa stämband helt enkelt. Jag kan inte komma på någon annan artist som levererar så snyggt och självfullt som denne gamle Goodie Mob-medlem.

Javisst kommer alla ihåg hitlåten *Crazy* från Gnarl's Barkleys underbara debutalbum *St Elsewhere* och nu har duon kastat ut nya plattan *The odd couple* i alla hast då den ändå börjat läcka ut på nätet. Och här blandas popformat med 60-talssoul, snurriga hiphopliknande beats och triphophypnotism. Låter det sjukt och svärbearbetat? Ja, det är det! Men ändå är *The odd couple* en direkt och lättillgänglig platta och ingen jobbig experimentplatta.

Det finns mycket glädje musiken i spår som *Surprise* och förstasingeln *Run* men även funderingar och grubblerier i *Whatever, Who's gonna save my soul*, i mufflade *She knows* och *No time soon*. Avslutningen med tivoli-glitrande kärleksförklaringen *Blind Mary*, mysiga *Neighbors* och *A little better* med sin jazzbas bakom Cee-Los gospelvibb är lysande – alldeles varm och ullig som en kväll framför en sprakande brasa.

Duon skulle kunna genresättas som soulpop även om jag sett benämningarna hiphop, dans och rock användas. De lyckas i alla fall skapa populärmusik med innehåll och själ. Toppad med fantastisk sång. Vad mer behövs för högsta betyg? Absolut inget.

GARY LANDSTRÖM

LOOPTRPOO ROCKERS

Good things
BAD TASYE

GGGGG

Häromdagen suckade jag att det var alldeles för länge sedan det släpptes bra svensk hiphop. Dagen efter dimper Looptroop Rockers *Good things* ner i brevlådan – och äntligen kan Sveriges hiphopsken lysa igen efter en period där Adam Tensta framstått som en superstjärna i brist på vettig konkurrens.

Good things är Looptroops fjärde album och det första sedan fenomenala *Fort Europa*. Line-upen är förändrad. Cosmic har ett uppehåll, men kvar är Promoe, Supreme och Embee; tre lysande artister som kommit tillbaka vassare, smartare och med musik som bevisar att de är det bästa hiphop-Sverige har.

Looptroop Rockers stängde in sig i mytomspunna Wax Cabinet Studio och kom ut med en fullängdare i klass med fenomenala *Fort Europa*, fast bättre. Efter en snabb genomlysning är den låt som fastnar *The building* – för att den sticker ut och är rejält annorlunda mot vad Looptroop brukar spotta ur sig. Den är en given radiodänga som kommer att uppskattas av hela massan – vilket är ett nytt grepp för gruppen som ofta riktat sig mot en smalare publik. Min personliga favorit är eldiga *Family first* som förutom att ha en klockren text är omöjlig att sitta still till.

GULDGOSSEN

Från Oslo med ängest
EGENPRODUCERAD

GGGG

Det finns de som säkert skulle stämpla den här mini-CD:n som flummigt nonsens. En missnöjd ung mans pubertala betraktelser av sitt liv och omvärldens problem. Självtillhört jag istället de som tycker att det enkla och spontana, som inte dissekerats och finputsats för att låta så högravande som möjligt, och som verkligen kommer från hjärtat är det som berör.

Guldgosen för tankarna till Hästpojken och ibland även Håkan Hellströms tidigare alster. Det är pop på svenska till ett enkelt komp, och ibland framsjungen med en ganska sprucken röst, men här finns så mycket hjärta så det liksom väger upp för alla brister. Dessutom så tror jag att materialet växt ytterligare med en liten mer påkostad produktion. Men i ett land som översvämmas av melodios, men känslokall Idolpop, så gläder det mig att det fortfarande finns musik som härstammar från behovet av att uttrycka sina känslor. Synd bara att Ludvig Jansson, alias Guldgosen, endast låter oss ta del av fyra alster på debuten. Men förhoppningsvis så är det här bara början på en lovande karriär. Särskilt fastnar jag för den ängestladdade och vackra *Jag åker till en stad*.

THOMAS RÖDIN

THE HELLAOPTERS

Head off
PSYCHOUT/SOUND POLLUTION

GGG

Nu är det dags för ett av Sveriges mest älskade rockband att ta farväl efter en sista turné och ett sista studioalbum.

Head off innehåller 12 låtar och från början till slut är det covers som strömmar ur stereon. Det känns inte som ett helt reko sätt att säga hej då på. Dock levererar Hellacopters en platta

Det gamla unika soundet som gjort att man alltid känner igen ett Looptroop-spår finns kvar. Men det har hänt grejer sedan *Fort Europa*. Musiken är snabbare, rockigare, gladare, fräckare, om än mer kritiskt än någonsin förr. De är artister som hållit på ett tag men som förtjänar sin credd då de ständigt förnyar sig. Vilket de dels gör genom att samarbeta med artister som förnyar dem; Dilated Peoples Irsicence, Mapei och Timbuktu för att nämna några. Sistnämnde beskriver plattan med orden: "Embee breddar sina musikaliska expeditioner medan Supreme och Promoe går allt djupare in i sina observationer". Timbuktu gör även ett inlägg på *Naive* som även den är en kommande radiodänga.

Välkomna Looptroop Rockers – scenen är er!

THERESE AHLBERG

"AMANETHES" IS BY FAR
THE MOST SOPHISTICATED AND DIVERSE TIAMAT
ALBUM. IF YOU ONLY BUY ONE CD IN 2008, IT
SHOULD BE THIS ONE! - JEFFREY STONE

TIAMAT
AMANETHES

LTD. EDITION DIGIPAK INCL. BONUS TRACK AND STANDARD CD AVAILABLE!

OUT MAY 2ND

BEAUTIFUL VOICES III

15 MIN. ON DVD
80 MIN. ON CD
19 CLIPS - 19 SONGS

COMPILATION - BEAUTIFUL VOICES III
CD-DIGI + DVD OR DVD-DIGI + CD
OUT NOW!

HYPOCRISY

THE NEW VERSION OF THE
CLASSIC ALBUM FROM 1992!
VOCALS RE-RECORDED!
ALBUM REMASTERED AND
REMASTERED!

HYPOCRISY - CATCH 22 V.2.0.00
CD IN SLIPCASE INCL. BONUS TRACK AND 3 LIVE VIDEOS
ALIVE AT SÖDERN HALLS, 2002/01 DVD, MAY 9TH

BILLY PETERSON ANDREW WOOD CHRISTIAN DOSTAPOL

TESTAMENT
THE FORMATION OF DAMNATION

A MONSTER
OF A
THRASH ALBUM!
THE THRASH ALBUM
OF THE YEAR!!!

LTD. EDITION DELUXE DIGIBOOK + DVD (MAKING OF!)
STANDARD CD AND PICTURE LP IN GATEFOLD ALSO AVAILABLE!

OUT APRIL 25TH

+++ DOWNLOAD EXCLUSIVE PRE-RELEASED TRACKS AT WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE +++

pre-listening, merchandise and more:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

CHECK OUT!

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 11500 CDs, Vinyl, T-Shirts, Longsleeves, Poster, DVDs... order free at:
Nuclear Blast - Deschstrasse 40 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel: 07162-928026 - Fax 07162-24554 - email mailorder@nuclearblast.de

EN STOR BUTIK PÅ NÄTET

MUSIK

390.000 titlar

HEMELEKTRONIK

2.000 titlar

FILM

80.000 titlar

BÖCKER

3.600 titlar

SPEL

4.000 titlar

PRYLAR & KLÄDER

1.700 titlar

HOS OSS HITTAR DU MEST
**MUSIK FILM SPEL
HEMELEKTRONIK
PRYLAR T-SHIRTS & BÖCKER**

WWW.MEGASTORE.SE
EN STOR BUTIK PÅ NÄTET

album

som osar *High visibility* och *Grande rock* och har släppt det överdrivna catchy som kommit fram på de senaste plattorna vilket jag är helt för.

Första singeln är en cover på svenska The Robots låt *In the sign of the octopus* som inte skiljer sig särskilt mycket från originalet. Hellacopters har lyckats lägga alla låtar på en jämn och bra nivå men inte så mycket mer. Det är en behaglig skiva som ger en stor dos rock'n'roll men jag hade önskat att låtarna hade gjorts i mer egna versioner. Om de nu tvunget vill göra en coverskiva hade det kanske varit mer intressant om de gett sig på låtar som inte var inom deras egna territorium.

ALEXANDRA BENGTSSON

HENRY FIAT'S OPEN SORE

Mondo blotto
ALLEY CAT RECORDS

GGG

Efter fem år är Sir Henry Fiat och hans vapen-dragare tillbaka med ny skiva. På grund av vanan att alltid uppträda iförda masker så har de tilldelats epitetet "Sveriges hemligaste band", och de få som ändå lyckats upptäcka dem är eniga om att det är en välbevarad skatt vi har här.

I rakt nedstigande led från hardcorepionjärer som Gang Green spottar Henry Fiat's Open Sore ur sig tvåminuters punkdängor med en förbluffande effektivitet. Band som lever så här mycket på energi brukar oftast göra bäst i att hålla sig till sjutumssinglar, men *Mondo blotto* känns förvånansvärt givande trots sina astronomiska 33 minuter. Den skulle nog ändå tjäna på att bli av med några fillers, då den hybriddrivna galenskapen som för låtarna framåt efter ett tag känns ganska ansträngd (jämför The Hives). I små mängder och vid väl valda tillfällen så är det dock en bitvis fantastisk skiva som de mystiska veteranerna spelat in. Synd bara att de bästa ögonblicken inte släpptes som ett gäng sjur istället.

REBECCA AHLBERG

THE RACONTEURS

Consolers of the lonely
WARNER

GGGG

Gol blimey! The Raconteurs gör en överrumplande encore utan förvarning. Inte helt oävet. För oavsett min lilla klugenhet inför alliansen Brendan Benson/Jack White kan man inte förneka att The Raconteurs startat sin egen skola byggd på säregna rockhistorielektioner. Om det så handlar om bluesig Rolling Stones-ballad (*Pull this blanket off*), deltablues (*Top yourself*) eller Led Zeppelin era III möter John Wesley Harding (*Carolina drama*).

Sedan vi hörde debuten *Broken boy soldiers* 2006 har The Raconteurs lagrat sitt sound i en ektunna. Och det som forsar ut är en raffinerad produkt mogen att sköras av finsmakare. Där *Broken boy soldiers* lät som ett gäng grabbar som inte höll vad snacket lovade är *Consolers of the lonely* triumfen de ville att debuten skulle vara. Benson och White står bakom alla spår (förutom en överflödigt cover på Terry Reids *Rich kid blues*). Man hör tydligt vem som kommit med originalidén till låten. Är det en White? Är det en Benson? Oftast är det White som drar det längsta strået med sin känsla för blues, folk och skitiga gitarrer.

CHRISTIAN THUNARF

IN FLAMES

A sense of purpose
NUCLEAR BLAST/UNIVERSAL

GGGG

Jag gillar In Flames. Ständigt genomarbetade plattor med förmåga att låta vitala vid varje nytt släpp. Stadigt är de rotade i den ursprungliga stilen men räds samtidigt inte att prova nya grepp.

På *A sense of purpose*, den nionde fullängdaren i ordningen, har göteborgarna styrt skutan något åt ett poppigare håll vilket är allra tydligast i *The choosen pessimist* som troligen är det mest aparta spåret av samtliga låtar sen starten. Kul att de vågar prova en riktigt lugn låt med ren sång.

Som vanligt undviker de kubbar och skär och seglar stabilt i hamn även denna gång. Fortfarande dominerar de snabba Iron Maiden-gitarrerna men ljudbilden är luftigare och Fridén growlsjunger med ännu tydligare artikulation än tidigare. Det är ganska lättlysnat även för gängse ickehårdrockare mycket tack vare enastående klistriga refränger.

Återigen ett styrkebesked som både tillfredställer gamla fans och besitter potential att locka ännu fler.

ROGER BENGTSSON

AMANDA JENSSEN

Killing my darlings
SONYBMG

GGG

Som ni säkert förstätt av tidigare recensioner så har jag aldrig haft särskilt mycket till övers för *Idol*programmets snabbproduktion av dagsländeartister. Därför blir det lite pinsamt att nu erkänna att *Killing my darlings* faktiskt är bra, ja nästan snudd på riktigt bra till och med.

Det här albumet visar upp en mångsidighet hos Amanda och faktum är att första singeln *Do you love me* visar sig vara en av de svagaste låtarna på plattan. Bakom mycket av soundet på plattan står Wannadies starke man

Hans nyfunna fetisch för "exotiska" instrument återfinns, liksom på de senare White Stripes-plattorna, även här. Saker som vibraslopp, trumpetfanfarer, klingande pianon och hillbilly-fioler svischar förbi när man minst anar det. Det är fullproppat med detaljer, men utan att skeppet får slagsida.

Bensons lott i livet är uppenbarligen att skriva tråkiga poplåtar enligt skolboken. Man hör genast om han varit framme och petat in en stämma (synten i *Attention*) eller en harmoniskt "korrekt" vers (*Many shades of black*). Men faktum är att Benson har öra för helhet och sound. Så. Låt oss konkludera; White och Benson verkar ha växt ihop som låtskrivare och kompletterar varandra bättre och bättre. Det är jätteklivet *Consolers of the lonely* ett ypperligt bevis på.

Pär Wiksten, som förutom att producera även varit med och skrivit ett flertal av låtarna. Andra som bistått med sina låtskrivartjänster är Vincent, "Eg" White och Marit Bergman. Det här är slick listpop med motownvibbar i en inbjudande förpackning som säkert kommer att återfinnas i många svenska hem innan året är slut. Som en av *Idol*artister med en lite alternativt personlig stil så har hon kanske till och med förutsättningar att bygga en fortsatt karriär även efter att nyhetens behag lagt sig.

Dock är jag lite osäker på hur hon kommer att fixa det här materialet live, eftersom hennes röst svajade en hel del under *Idol*sejournen. Men sammantaget en oväntat stark debut av denna lundatös. Bästa spår: *For the sun*.

THOMAS RÖDIN

JUCIFER

L'autrichienne
BORDER

GGGG

Det här med konceptalbum kan vara riktigt vidrigt. För att inte tala om dubbelalbum, en styggelse som tyvärr drabbar alldeles för många ambitiösa band. Amerikanska Jucifer har snickrat ihop en skiva som är både och, och det låter ju rent fasansfullt på förhand.

21 låtar som alla handlar om Marie Antoinette. Konstskolan ringde och grät av stolthet. Nej, det här är inte okej. Eller är det det? Ja, tro det eller ej, men det är det faktiskt. Jucifer rör sig nämligen inom ett enormt brett spektra. Från att inledningsvis låta som Athens svar på The Melvins övergår de till stenkrossargrindcore, för att sedan landa i något drömskt, akustiskt och franskt. Som *Polly Jean, Polly Jean - En ung flickas erotiska resa från Seattle till Paris*.

Sångerskan Amber Valentine, som faktiskt inte är porrskadis, alternerar snyggt mellan franska och engelska. Det är riktigt, riktigt bra hela vägen, även om det inte går att komma ifrån att dubbelalbumets förbannelse behåller sitt fasta grepp. Trots att intresset upprätthålls hela vägen, så hade det inte gjort något om Jucifer utelämnat några låtar. Men det är bara ett litet påpekande – *L'autrichienne* är tillräckligt intressant som den är redan nu.

REBECCA AHLBERG

JUVELEN

1
HYBRIS/BORDER

GGG

Självklart är artisten tidigare känd som Jonas Pettersson dödligt trött på Prince-referenserna, men han får ju faktiskt skylla sig själv. Okej, det finns stunder på debutalbumet *1* då det faktiskt går att finna mer passande referenser, men det är ju ändå när Juvelen oblygt blommar ut i sin gränslösa kärlek till popprinsen från Minneapolis som det blir som allra roligast.

För ibland får han till det där så jäkla bra – den där superslicka superpopen som inte har ett milligram överflödigt, fladdrigt fett, den där perfekt avvägda balansen mellan själfullt falsktfunk och taktfast trumkomp, den där snuskigt fläskåta tonen som aldrig tillåts bli vulgär, den där sveltiga känslan som ändå aldrig känns ofräscht.

Som i förra årets fantastiska singel *Watch your step*, som jag visst verkar vara helt oförmögen att någonsin tröttna på. Varje gång jag hör den blir jag övertygad om att Juvelens debutalbum är den perfekt slipade diamant jag vill att det ska vara, att det består av den obrutna länk felfria poppärlor jag drömmer om att en dag finna.

Riktigt så väl är det olyckligtvis inte.

Albumet rymmer visserligen gott om pärlor – några nästan lika klart skimrande som *Watch your step* – men någon obruten länk rör det sig dessvärre inte om, för intill de klarast skimrande framstår ett par av pärlorna som aningen matta, aningen mindre intressanta.

Men de är inte många. Bortse från dem. För i ärlighetens namn lyckas väl inte ens prinsen själv alltid undvika dem?

FREDRIK FRANZÉN

SOFIA LILLY JÖNSSON

Little armies
FAYR/DOTSHOP:SE

GGGG

Sofia Lilly Jönsson lyckas med vad få singer/songwriters klarar av. Att skapa en stämning som berikar låtarna, som får låtarna att ändå hållas uppe när de inte är så högklassiga som man först förleds att tro. Ibland med tystnadens enda drivkraft, ibland med pålägg av ljud och instrument att allt kunnat implodera, men bara bidrar med att hålla uppe den suggestiva känslan. Lugnt, nästan meditativt, svävande, drömskt. Ibland dessutom med en monoton känsla som driver på melodin och tillåter den, kräver den, att växa. Bortsett från några lite väl sägsa partier har *Little Armies* potential att erövra mycket. Plus också för den intressanta Smiths-tolkningen i slutet.

MAGNUS SJÖBERG

THE KOOKS

Konk
EMI

GG

Att lyssna på The Kooks känns lite som att vara på en skolavslutning där gymnasieesteterna leker tuffa rockers. Bara det att jag inte riktigt kan bestämma mig för om jag är en imponerad femtonårig indiebrud, storebrorsan som bara hämler eller stolt och överseende förälder.

Femtonåriga bruden blir vild av The Kooks andra skiva och vill tämja den vilde Luke, stryka en lock ur hans spjuveraktiga ögon, bli skjutsad på cykel och ta förälskade polaroid-bilder och dör av åtrå när Luke stönar fram "do you wanna, do you wanna, do you wanna make love to me" till tuffa riff. Och det är faktiskt svårt att bli oberörd, det går inte att komma ifrån att det här är melodios, smrig och enkellysnad pop. *Mr Maker* är en perfekt liten britpopsak med ett imponerade naturligt flow som jag sväljer med glad förvåning. Den är dessutom den enda låt som inte handlar om brudar vilket ju bara det känns som en bragd från Kooks sida. Och de är ju så tuffa. Och försöker så mycket.

Storebrorsan fattar dock att detta bara är småkillar i för trånga byxor som vill ligga. För det går inte att ta Kooks på allvar när de lite lagom fräckt frågar om bruden vill vara deras favourite girl och snor scenposer från den senaste JC-reklamen. Och ännu sämre funkar det när de ska komma med vuxna och seriösa "äh tjejen vi har det så svårt"-texter. Har de haft förhållanden? Är de ens kapabla till sådant? Jag tror inte det.

Så är det då föräldrarsidan av mig kvar. Den tycker att Kookspojkarna är rara i sina försök till att bli rockers och blir rörd av deras lillgamlas och fumliga kärleksförklaringar. Och tänker att det allt inte finns något utom de små gossarna, och svängigt är det ju med.

Och omdömet då? *Konk* är ingen dålig skiva, och den kommer sälja som fan i England. Inte bara för att det alltid finns testosteronhungerande

3X

Boléro

GöteborgsOperans Balett

Tre stjärnkoreografer, två världspremiärer, ett musikstycke. Johan Inger, Kenneth Kvarnström och Alexander Ekman tolkar Boléro av Ravel. Spelas från 26 april till 11 maj 2008. Biljetter 031-13 13 00 www.opera.se

GÖTEBORGSOPERAN

JJ LABS

ND6000

Låter bäst av alla dom vokalmikrar i den här prisklassen vi provat - jämför gärna med en SM58. Den här modellen har blivit en rejäl succé med över 4.000 mikrofoner sålda. nDymium-magnet = extra hög output. Inga problem med rundgång.

**2-pack
995:-**

USE Audio Plugiator Helt ny DSP-baserad tabletopsynth som kan laddas med upp till åtta av Creamwares suveräna plug-ins. Plugiator fungerar helt fristående, men kan också kopplas till datorn och editeras via USB. Kolla jam.se!

NYHET! 3.695:-

2.995:-

AdrenaLinn III En helt unik box från Roger Linn - en lättanvänd gitarrefekt, looper, multieffekt, bummaskin osv. m ett helt unikt tänkande.

NYHET!

Novation Nocturn Fantastiskt smart controller för dina plug-ins eller ditt DJ-program. Kolla jam.se!

995:-

DEMOLITION MAX!
Dubbla golvpuke! Finns även i knallgul finish.

Ett stryk-läligt Metal-set för nästan inga pengar alls!

4.795:-

Peerless

NYHET!

Kolla in alla fräscha nya och nygamla modeller på jam.se!

Strömring?

Ström till dina effektpedaler!

Alctron AC2DC. Kablar för 10 pedaler ingår och den här burken orkar driva alla dina effektpedaler. AC2DC lämnar 500mA till dom 8 uttagen med 9VDC, 500mA till 12V ACm 500mA till 12V DC. Den bästa strömförsörjningen har omkopplare för ON/OFF.

795:-

**Hitt'n Drum
Cajon**

Kan ersätta ett helt trum-set på små scener och i studion. Hitt'n Drum Cajon är svensktillverkad och håller mycket bra kvalitet för priset. Rejäl sejmeknik, gummsölar & mkt bra resonans. Nya modellen är snygg också - ser inte ut som en brödbak.

1.295:-

RAZOR

RAZOR Vulture Vee VS
Dubbla humbuckers, mahognykropp.

OBS! Formsydd gigbag ingår. Vi köper direkt från fabrik, därav det låga priset!

2.795:-

Tanglewood
Tanglewood TW1000SRH
Lyxigaste gitaren i 1000-serien

9.995:-

Helsönd modell av bästa material. Jämför gärna med dubbelt så dyra modeller från välkända tillverkare i USA, denna är inte sämre - bara billigare.

NYHET!

ESI DualFire

FireWirekort med EWDM - kombinerar ASIO, GSIF, MME & WDM - kör flera program parallellt till samma ljudkort. DirectWire stöds - spela in & lägg effekter på kanaler från t ex samplers och VST instrument. Super till notebooks. Vista/XP/OS X.

1.795:-

SEMIVÄGD KLAVIATUR!
JJlabs MidiPlus 49N semivägd 49-tangenters MIDI-keyboard med USB-anslutning, ny semivägd klaviatur med bra känsla.

995:-

Utlåskade funktioner. Plug&Play för både PC XP & MAC OSX, knappar för oktav upp/ner på framsidan. Slider för att mata in MIDI-data, Pitch- & Modulationshjul.

**HIWATT
G200R HD
+ M412**

200W topp med inbyggd fjäder-reverb plus en stabil tung 4X12 lada. En komplett metal-rigg som håller. Separat pris 3.995:- + 3.895:- = 7.890:-
Två veckor kör vi specialpris! PASSA PÅ!

NOVATION XIO specialdeal

ALLT-4-ETT: MIDIklaviatur, Ljudkort, Controller, Effektprocessor, Synthesizer

Xio 25 (3.995:-) NU 2.595:-
Xio 49 (4.995:-) NU 3.195:-

Digitalisera din skivsamling!

1.395:-

Med nya GEMsound GT-USB är det lätt som en plätt - koppla USB-kabeln till din PC/MAC, kör igång medföljande program: Audacity med stöd för high-speed inspelning för WAV&MP3 samt BIAS Sound Soap SE för att "tvätta" inspelningarna från knaslar mm. Kolla www.jam.se

**Brandklassad
absorberent
695:-/4kvm**

A-Absorb - nu brandklassad och mörkare grå

ROCKRÄTTAN BESÖKER NYA JAM I ÖREBRO...

OTROLIGT! EN BUTIK HÄR OCKSÅ...

TJENA KILLAR! JAG TÄNKTE KIKA PÅ LITE SCHYSSTA GITOR...

ÖH...VI FATTAR INTE ETT ORD. DU MÅSTE NOG SÄTTA PÅ DIG ETT GNÄLLBÄLTE...

...MEN HEJ! HAR NI NÅGRA TRÅKIGT NYA GITARRER? VA?!

Viiiist... JA, Tvii VÄLE...

Stockholm-Göteborg-Malmö
Linköping-Örebro-Skellefteå
Nu även i Örebro!
Webshop: www.jam.se
14 dagars faktura - 14 dagars öppet köp!

småbrudar utan för att den på sina ställen är rak, bra popmusik. Detta främst när Kooks bara lägger ner posandet och sätter sig ner som de frustrerade grabbar de är och bara skapar. Då är det snudd på genialt, som i avslutande *Tick of time*. Ren tonårskärlek. Men mestadels utgörs skivan av utfyllnadslåtar med tomma riff och alltför snarlika hey pretty girl-låtar vilket tyvärr gör *Konk* till en – om än teenriotsvängig – överlag ointressant skiva.

NINA EINARSSON

THE LAST SHADOW PUPPETS

The age of the understatement

DOMINO/PLAYGROUND

GGGGG

En skiva av Alex Turner från Arctic Monkeys och Miles Kane från The Rascals borde enligt konstens alla regler bli jättetråkig. Med sina respektive band är de inte överdrivet intressanta, och ett plus ett brukar förutsägbart nog bli två. Tillsammans med producenten James Ford (Simian Mobile Disco) har de dock hittat ett sound som doftar mer 60-tal än något världens öron hört sedan 60-talet. Låtarna! Sängen! Produktionen! Redan där är jag entusiastisk intill bristningsgränsen, och då har jag inte ens hunnit beröra genidraget ännu.

Denna genialiska konstellation flög in självaste Owen Pallett till ett decemberkallt London, satte den 22 man starka London Metropolitan Orchestra i händerna på honom och lät guldgossen skapa stråkmagi. Som han gjorde det. Hela *The age of the understatement* hålls samman av dessa med fingertoppskänsla arrangerade popstråkar som Scott Walker skulle ha varit stolt över att ha åstadkommit.

En bild säger mer än tusen ord och en skiva säger mer än tusen bilder. Inte ens en miljon ord skulle kunna göra *The Last Shadow Puppets* mästerverk *The age of the understatement* rättvisa. Lyssna.

EMMA RASTBÄCK

LEMONHEADS

It's a shame about Ray

RHINO/WARNER

GGGGG

Ett fulländat verk som inkluderar den bästa uppsättningen av bandet som numera i stort sett bara består av motorn själv. 16 år efter det första släppet kommer nu en återutgivning med demospår och filmen *Two weeks in Australia*. Att den här skivan innebär perfektion beror inte helt på Evan Dando utan lika mycket finns som vanligt att tacka hans genialiska kompis, Smudge-sångaren, Tom Morgan. Texterna är enkla och de flesta skrivna hög på tjack om vännerna i Australien och basisten på skivan, Juliana Hatfield. Filmen inkluderar musikvideor och lite turnéklipp och kommentarer. Det roligaste är väl att få möjligheten att se en påtänd mumlande Evan Dando i vita shorts snackar om hur mycket han älskar alla och gillar att ligga på marken.

Jag vet inte hur många gånger jag lyssnat på *It's a shame about Ray* och varje gång hamnat i någon slags extas där jag kan inte sluta le för att jag inser att det här är vad musik handlar om. Melodierna, texterna och en fantastisk röst finns där och allt ligger på rätt plats.

ALEXANDRA BENGTSOON

MEXICAN INSTITUTE OF SOUND

Méjico máximo

COOKING VINYL/PLAYGROUND

GGG

Mexico är på framfart. Camilo Lara och hans enmansprojekt Mexican Institute Of Sound tar plats längst fram i det snabbt växande mexikanska musiktaget.

Precis som mexikanska musikkollektivet Nortec blandar Mexican Institute Of Sound flitigt olika stilar av musik. Elektroniska tongångar mixas med trummor och trumpet från bland annat mambo, cha cha och cumbia. Det är en stor smältdegel av rytmer och rymdljud. På spåret *No hay masa ya* känns det som jag långsamt lunkar i öknen på min mula när jag plötsligt efter den långa upptakten hamnar i ett lekfullt rymdäventyr.

Varje låt känns lite som ett frö av fantasi som Camilo Lara besitter, med sin tekniska fingerfärdighet får han fram ett album som är nydanande och som får mig att vilja ha mer. Favoritspåren är *Bienvenidos a mi disco* som har hög Manu Chao-faktor och som får fötterna att röra sig lite löjligt över golvet, och låten *Mirando a las muchachas*, som får mig att tänka på en äldre och glamorös spionfilm. Det är en skön blandning av gammalt och nytt trots det blir det ibland lite tjatigt och jag får nästan lite vertigo av alla snurrande ljud. Efterträdaren *Pinata* släpptes förra året, och lär komma lika sent till Sverige som *Méjico máximo*, men det bör inte hindra musikentusiaster världen över att upptäcka Mexican Institute Of Sound.

YSABEL ARIAS

MILLENCOLIN

Machine 15

BURNING HEART/BONNIERAMIGO

GG

Gamla skatepunkbandet Millencolin är redo att släppa nytt efter tre år. Det står i pressmeddelandet att de gått tillbaka till hur de lät på de första plattorna blandat med lite nya influenser. Jag känner själv att de nya influenserna har övertaget och vissa låtar får mig att tänka tillbaka, men de är få. Det är bra att bandet utvecklas men jag hade gärna sett att resultatet hade blivit lite bättre än *Machine 15*. Någonstans förs tankarna till den nya punk som spelas på MTV och det är den sämsta association något kan ge.

Machine 15 och *Who's laughing now* är de låtar som kanske inte står ut mest men som påminner mig om ett bra Millencolin. Hade jag fortsatt lyssna på bandet istället för att tvärt avsluta min relation för ett antal år sedan så hade jag kanske sett skivan som en naturlig utveckling och verkligen uppskattat den, men tyvärr är så inte fallet.

ALEXANDRA BENGTSOON

PETER MORÉN

The last tycoon

WICHITA/BONNIERAMIGO

GGGG

Efter Peter, Bjorn & Johns segertåg över världen kan bandet i princip göra precis vad de vill. Och det är exakt vad Peter Morén gör med sin första soloskiva, en lugn avskvalad affär som inte gör särskilt mycket väsen av sig. Till en början.

Det påminner om ett nedtonat Eggstone både vad gäller Moréns sång och melodisnickrande och det menat som en komplimang. Den traditionella singer/songwriter-sättningen med gitarr och piano kompletteras här och var med sköra stråkar och en förförande

loungeaktig stämning vilar över många spår. Det är tillbakalutat, opretentiöst och stundtals lysande. Det är svårt att peka på enskilda låtar då jag får en ny favorit för varje lyssning men vackra *My match* ligger nära till hands.

Det tar ett par lyssningar, till en början är jag faktiskt ganska besviken, men snart sitter melodierna där de ska. Och varje gång gitarrplockandet är på väg att vagga mig till sömns dyker ett munspel eller en liten stråkerenad upp och jag förlorar mig en smula igen.

NILS KARLÉN

MURDER BY DEATH

Red top tooth & claw

VAGRANT/BORDER

GGGG

Vissa skivor lämnar ett stort tomrum efter sig. En sådan skiva är Murder By Deaths senaste. Direkt när den har tystnat måste jag lyssna igen. Redan första låten, *Comin' home*, får mig att känna mig just hemma, för att inte tala om *Rumbrave*.

Bandet har en förmåga att skapa musik som samtidigt är intellektuell och emotionell. Både sångaren och cellisten har studerat religion, vilket tydligt visar sig i låtarnas mystiska mörker, som också har en oändlig styrka över sig. Cella bidrar, för övrigt, till en både vacker och njutbart kuslig stämning. Det är svårt att inte tänka på Nick Cave eller David Eugene Edwards (Woven Hand och 16 Horsepower) när man hör Adam Turlas laddat expressiva sång och den djupa folkmusikprägeln. *Turlas* blir som en korsning mellan Caves mörker och Edwards mer hoppfulla ljus. Freud skulle sagt att *Red top tooth & claw* är dödsdriften gestaltad i musikalisk form. Den lyser med sitt svarta sken och starka drifter genomsyrar helheten, vilken skulle kunna beskrivas som ett konceptalbum med inspiration från teater, konst och litteratur men med mer ursprunglig utlevelse och impulsivitet än en medvetet uttänkt ordning. Kanske snarare Satan än Gud men, bortsett från några mindre svackor, helvetiskt bra!

MATHILDA DAHLGREN

MUSE

HAARP

WARNER

G

Låt oss backa till 1999. Muse, ett oansenligt band från sydvästra England, ska precis släppa en skiva där de försöker göra en egen uppföljare till Radioheads *O.K. Computer*. Och visst, som någon form av absolut sista dödsrykning för britpopen får man väl säga att *Showbiz* funkade.

Sedan hände något med Muse. De började tycka att Brian May och Tom Morello var lika inspirerande gitarrister som Jonny Greenwood. Frontmannen Matthew Bellamy började tycka att konspirationsteorier var lika spännande som pöpsinglar. Och sen gick det, som man brukar säga, åt helvete.

Häpp! Nu är det plötsligt 2008 och samma band har släppt en liveskiva med det för dem typiska namnet *HAARP*, en akronym för amerikanska militärprojektet High Frequency Active Auroral Research Program som satsar pengar på att skjuta högfrekventa radiovågor ut i rymden. Ja, ni hör ju själva. Muse bjuder på just den smaklösa cocktail baserad på progrock, nygrunge, hårdrock och storslagen alternativrock som gjort att de kan fylla Wembley två kvällar i rad, spela in konserterna och ge ut dem som ett livealbum med titeln *HAARP*. Det

CMM Group är specialister på CD, DVD kopiering och tryck.

NY WEBB!

www.cmmgroup.se

Pressa eller kopiera?

CD eller DVD? Eller duo-disc?

Vi har allt för ditt CD projekt.

CMM GROUP

Torshamnsgatan 39 B i Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

album

är en imponerade bedrift, antar jag. Fast jag har aldrig varit särskilt lättimponerad.

DANIEL SWEDIN

PEN EXPERS

Baby's gone straight

I-RATION/BORDER

GGGG

Jag verkar inte kunna få nog av detta göteborgsbands blandning av Joy Division, Nick Cave och The Birthday Party. Speciellt inte eftersom där även finns inslag av den högst aktuella New York-rocken å la Interpol, Editors och The National. Jag har spelat *Baby's gone straight* så frekvent att min flickvän seriöst övervägt att gömma skivan för mig. Lyckligtvis har inte detta hänt ännu.

Pen Experts delar i och med detta andra album med sig av det mörker och den ångest som allt för ofta speglar vårt samtida samhälle. Detta tar sig uttryck i både musik och sång och det går egentligen inte att undvika parallellerna till det storstadsförfall som tidigare gestaltats i Ian Curtis texter. I och för sig är det i Pen Experts fall är en smula övertydligt och inte så poetiskt som det skulle behöva vara för att helt samspela med musiken. Men med en produktion som åtminstone verkar inspirerad av ljudvisionären Martin Hannett, slagkraftiga melodier och en konceptuell helhet skapas en atmosfär som följer ett vinnande koncept.

För att detta skulle blivit en helt lysande platta saknar jag dock lite digitala effekter och som sagt de lite mer poetiska texttraderna.

JOAKIM ANDERSSON

PORTISHEAD

Third

ISLAND/UNIVERSAL

GGG

Portishead släpper nytt material vilket inte hänt på över ett decennium, kors i taket, men tyvärr inget nytt under solen. Skivan känns gammal och låter ungefär som Portishead gjorde för tio år sedan – tyvärr! Det känns som om de haft all potential till att skapa

något nytt och spännande, samt en trogen publikskara som skulle kunna se till att få skivan hajpad...

Det jag tycker skivan faller på är Beth Gibbons sång därför att hennes mycket karaktäristiska sångstil känns uttjatad. Det instrumentala är tung och bitvis riktigt behaglig lyssning med spännande ljudbilder, alla skapade av "riktiga" instrument, men något mer behövs för att jag ska bli intresserad av Portishead idag. Det är möjligt att för någon som aldrig hört det stilbildandet, brittiska triphopbandet tidigare tycker att *Thirds* alster är intressanta, men för alla som hört *Dummy*, det självbetitlade albumet *Portishead* eller för all del liveplattan *PNYC*, så är detta ganska trist. Spår som *We carry on* eller singeln *Machine gun* är aningen intressanta, men de tre första spåren på *Third* låter som tagna från någon av de tidigare plattorna.

KARIN KNAPE

PUGH

Vinn hjärta vinn

METRONOME/WARNER

GGGG

38 år efter andra plattan *Pugish* så återförenas Pugh Rogefeldt, Janne "Loffe" Carlsson och Georg "Joije" Wadenius återigen på skiva. Och om man bortser från att ljudbilden numera är några ljusår bättre så kunde det här ha varit en dåtida uppföljare.

Det som framför allt gläder mig är att Pugh inte låtit så här vital och inspirerad på många år. Och uppbackad av två av Sveriges största musiker genom tiderna så kan det liksom inte gå fel. För är det nåt som framgår på den här skivan så är det att Joije och Loffe fortfarande har få övermän på sina respektive instrument. All heder åt de här tre gränade männen som trots att så många år passerat törs riskera legenden genom att ge ut nytt material.

Och man behöver inte alls skämmas för sig eftersom *Vinn hjärta vinn* är fylld av starka svängiga låtar. Här finns kanske ingen hit i klass med *Dinga linga Lena* eller *Små lätta moln*, men här finns en jämnhet som få plattor lyckas leva upp till. Självklart slår man

lite ur underläge eftersom det här idag inte alls känns lika banbrytande och nytt som det gjorde 1969. Men jag är helt övertygad om att de gamla fansen kommer ta den här plattan till sina hjärtan och krama sönder den. Dessutom så tror jag att han har alla chanser att nå ut till de yngre generationer som hela tiden fortsätter upptäcka debuten *Ja då ä dä*.

THOMAS RÖDIN

RADAR BROS

Auditorium

CHEMIKAL UNDERGROUND/BORDER

GGGG

Att vakna på morgonen och långsamt låta sig föras in i en ny dag. Att sedan sitta med hunden i trädgården och ha sådär lagom tråkig. Se hur färgen flagnar från husväggen och betrakta en hare som kommit in på tomten. Ungefär så går texten i låten *Brother Rabbit* vilken sammanfattar Radar Bros rätt bra.

I tolv år har Los Angeles-bandet gjort tillbakalutad och lättjefull lo-fi, släpig, varm och organisk musik som bygger på försiktigt ekande gitarrer och en ypperlig känsla för melodier. En solig Kalifornien-popkänsla blandad med sparsmakad americana som nästan aldrig blir tråkig.

På gruppens femte album har det dock hänt lite saker. Genom en extra gitarr i Jeff Palmer har ljudbilden blivit mer elektrisk och anslaget något nervigare och vassare. Men allting är relativt. För naturligtvis fortsätter Radar Bros på sin inslagna sävliga väg och lyckas samtidigt leverera ett av sina bästa album. Minst lika starkt som det snart tio år gamla *The singing hatchet*. Inte illa.

ROBERT LAGERSTRÖM

THE TALLEST MAN ON EARTH

Shallow grave

BORDER

GGGG

En gitarr, en banjo, en rullbandspelare och en knarrig röst. Countryreferenserna som far omkring i huvudet är oundvikliga när The Tallest Man On Earth spelar sina melankoliska melodier. Med små medel, som till exempel diskret fågelkvitter i bakgrunden, får The Tallest Man On Earth mig att glömma av att jag egentligen är alldeles för stressad för att ta det så här lugnt. Men när han spelar lyssnar jag.

Shallow grave gräver vidare i känd mark, en man med sin gitarr är inget nytt koncept. Men istället för att låta som José González eller Jack Johnsson har The Tallest Man On Earth ett annat sound, det är folkigare och klingar amerikansk country.

The Tallest Man On Earth är 24-åriga Kristian Mattson och hans första album är en liten okonstlad pärla. Texterna kanske är fiktion och eftersom jag har sett Kristian live vet jag att han faktiskt inte är längst i världen, men när det inte finns en massa instrument och tillräcklagd produktion att gömma sig bakom låter musiken uppriktig och uppriskande ärlig.

MARIA PETERSSON

TIAMAT

Amanethes

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

GGGGG

1997 var jag ganska övertygad om att *A deeper kind of slumber* var världshistoriens bästa skiva. Även om mycket annat aspirerar på den åtråvärda tronen har Tiamat en egen plats och det är få skivor som jag lyssnat ens i när-

heten av så mycket. Resterande material har inte alls haft samma effekt. Visst gick det inte att låta bli att köpa mini-CD:n *Gaia* 1994 men det tillskriver jag Pink Floyd-covern, och när jag häromåret sprang på *Prey* från 2003 för en tia slank den med till kassan fast jag kan inte riktigt säga att jag lyssnat på den.

Efter *Prey* har det varit tyst på albumfronten precis som de sjunger i nya verkets rätt ostiga inledning *The temple of the crescent moon*: "It's been a long time but we are here again/it's been five long years..."

Efter den haltande öppnaren är det rakt spår mot full poäng enligt min bedömning. Johan Edlund sjunger bedärande bra, mörka stämningssfulla Pink Floyd-harmonier vävs in den angenäma mörkermetallen på liknande fascinerande sätt som 1997 och fast att jag inte kan ses som någon stor kännare av hela Tiamats 17-åriga förflutna är jag övertygad om att *Amanethes* är bland det bästa de gjort. De sex avslutande låtarna är samtliga riktiga ryssare och då har det också varit väldigt bra fram dit.

Årets bästa platta så här långt.

ROGER BENGTSSON

TINDERSTICKS

The hungry saw

BEGGARS BANQUET/PLAYGROUND

GGGG

En svensk författare (jag minns inte vem) uttryckte sig en gång i stil med att "livet handlar inte om att uppnå största möjliga lycka, utan att uppnå minsta möjliga olycka". Riktigt så pessimistiska tycker jag faktiskt inte att Tindersticks är, men orden poppade ändå fram ur minnet under ackompanjemang av *The hungry saw*. Att sedan skivomslaget illustrerar en såg som halvvägs triumferat med att klyva ett hjärta i två bitar stödjer dock inte min tes.

Englands kanske mest otypiska band går fortfarande sin egen väg. Lyriken är målände och poetisk, fioler och orglar gråter floder av vackra melodier och Stuart Staples låga vibrato har en otrolig närvaro. Albumkänslan är total. *The hungry saw* uppenbarar sig framför mig likt en gigantisk monolit, en pinsam påminnelse om att jag hittills inte insett storheten i detta unika band.

CHRISTIAN THUNARF

WILDBIRDS & PEACEDRUMS

The snake

CAPRICE RECORDS

GGGG

Wildbirds & Peacedrums tilldelades årets Jazz i Sverige-stipendium. Högst välförtjänt ska tilläggas. Grejen är bara den att deras musik består av minst lika mycket punk, rock och folkmusik som jazz. Och man fortsätter här i samma eleganta fotspår som för förra årets debut *Heartcore*.

Det gifta paret Mariam Wallentin och Anders Werlin utgör en stark duo och genom att i stort sett bara använda slagverk och sång så bygger man en helt egen ljudbild. Det är musik som hela tiden är nyfiken, aldrig slutar att överraska och som vägrar släppa sitt grepp om lyssnaren. Mariams röst gör sitt bästa för att hypnotisera dig och i kombination med Anders texter så bildar den en skön symbios. Efter att ha fått euforiska recensioner i Sverige för såväl debuten som den här plattan så är det kanske dags att börja snegla även på den internationella marknaden. Jazz eller inte, hur som helst är det grymt jävla bra!

THOMAS RÖDIN

VAPNET

Döda fallet

HYBRIS/BORDER

GGGG

Om den borgerlige debattören Erik Zsiga skrivit sin bok *Popvännern*, en på många sätt underhållande attack på svenska kändisar med slentrianmässiga vänsteråsikter, idag så hade gissningsvis Vapnet fått sig en rejäl släng av slev. På nya albumet *Döda fallet* ryms nämligen allt det som fick Zsiga att i sitt undermåliga magnum opus se spöken: luddiga politiska ambitioner och bruket av ordet "borgaras".

Men 2008 finns det inte längre någon slentrianmässighet att i en poptext prata om högt skattetryck, isblå borgerlighet och privatiseringar. Vid sidan av Florence Valentins urskiljningslösa socialbidragssoul är Vapnet, detta bedärande popprojekt från Jämtland, det närmsta vi idag kommer något som kan kallas både pop och vänster.

Och någonstans är det ju väldigt sympatiskt, att någon orkar hålla på värderingar i denna tid av rädsla för allvar och ställningstaganden. Men Vapnets styrka är inte förmågan att reta Timbro-högern. Det är

textförfattaren och kreativa motorn Martin Abrahamssons knivskarpa och avslöjande blick på förhållanden och hur vi betar oss mot varandra som lyfter bandet över mediokra konkurenter.

Nya skivan *Döda fallet* är på många sätt en musiksatt kvartslivskris. Musiken låter lika vek och fräsig som tidigare – trots att bandet för första gången spelat in i riktig studio – och textmässigt backar Abrahamsson inte för att säga hur jävligt det är att vara 80-talist. Från öppningsspåret *Stockholm, sett snett uppifrån* till *Det rör inte hjärtat* presenterar Vapnet det öronbedövande ljudet av ensamhet och meningslöshet i ett studentrum.

DANIEL SWEDIN

CD 3 • 2008

Som ackompanjemang till aprils murriga vindar och brännheta solstrålar har vi packat ner 20 spår på Groove-CD:n du inte får missa. Ny svensk musik du inte visste du behövde. Men det gör du. För att få 10 nummer av Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppgi både post- och mailadress. Välkommen i familjen!

1 Elbow

Grounds for divorce

Från denna Manchesterkvintetts fjärde album hämtar vi en storstompig och gitarrfläskig låt med härliga oooh-uuuh-uuuuuh-körer varvat med balladkvaliteter och bluesrytmer och svett á la The The. Jag gillar. Det går att nodda huvudet, stampa foten och ruska med håret till *Grounds for divorce* och ändå är det en rätt så försiktig sak. Mmmm.

www.elbow.co.uk

EMMA SEIJSSON

2 Backsläck

Shake it out

Backsläck känns trots sitt tveksamma bandnamn väldigt moderna med sin mix av stelbent svängande vit rock och elektroniska dansflirtar. Sångaren Khaled Saibi har en distinkt och teatralisk röst i rakt nedstigande led från David Byrne och Ola Salo som skär rakt igenom både den dansanta grunden och allt annat brus runtomkring. Han känns som en blivande stjärna.

www.backsläckmusic.com

3 Nutmeg

Got some

Denna Ö-viksättade kvintett fokuserar på att leverera en intensiv och aggressiv rockhybrid med slängar av hardcore och små melodiantydningar. *Got some* är mer melodios än annat, men debutalbumet landar i sommar så det är väl bäst att kolla in helheten då. Framförandet skvätter av svett och hjärta – Nutmeg känns som en väloljad och hård maskin på väg framåt utan tanke på att sakta ner.

www.myspace.com/nutmegmusic

4 Dimma

Drabbad av oro

Denna Uppsala-trio heter Dimma och listar Dag Vag som influens – det måste man bara älska! Och när musiken sedan är tuff och hårt progig rock på svenska stiger mitt intresse till max. Dimma är verkligen grymma! De känns som ett svenskt MC5 med riffrömmar i Mustasch-klass. De fucking regerar helt enkelt. Och *Drabbad av oro* är inget mindre än en råhit.

www.myspace.com/dimmasweden

5 Dollface

Mars attacks

Rockande plattan (och låten) heter *Mars attacks* och bandet Dollface. De har gamle studioräven

Henryk Lipp som producent – och är det inte så att Mattias Bjerstedts sång ibland tangerar Henryks Blue For Two-kompis Freddie Wadlings? Hur som helst så kompletterar de snärjande och sliriga gitarerna Mattias ypperligt.

www.dollfacetheband.com

6 Sunaglare

Broken machine

Fem killar, 20-nånting, från Härnösand rockar grungecovers på diverse barer. Sen vill de göra något eget. Då klickar de igång Sunaglare på allvar. Andrés och Anders gitarer har huvudrollen medan Björn jobbar hårt vid micken. Det är stompigt, det är rockenrolligt och det är ryckande i öldruckarnäven. Skål!

www.sunaglare.com

ANNA MOBERG

7 Pal

Disturbing me

Mjukt suggestivt. Luddigt och trånande. Soft som en lovikkavante. I Malmö sitter Jönköpings-utflyttade Albin Johansson och väver ihop drömska passager till en chill out-pläd man med fördel drar över sig när det blåser snålt. Eller valfritt annat tillfälle. Pal är en oupptäckt diamant i myspace-universum. Nu kan du hitta dit.

www.myspace.com/paltunes

8 Hold Your Horses, Bob!

Blues for a hip king

Hold Your Horses, Bob! är ett enmanskollektiv bestående av Pete Smith som mest håller till i olika studior runt Stockholm. Men Pete tar hjälp av en massa vänner som hjälper honom bygga spröda och vackra bluesjazzstycken som flyter ut i atmosfären likt godartade freoner. I vinter kommer fullängdsdebuten. Hoppas skönheten består.

www.holdyourhorsesbob.com

9 Karin Inde

Cow

Ojoj, vilken njutbar situation. Solens strålar värmer, en kall glass är på väg ner i strupen och Karin Inde levererar det perfekta vårsoundtracket. *Immune* heter plattan som *Cow* är hämtad från och den tog många år att göra. Karin känner sig väl förankrad i vuxenlivet med barn som anlänt, vilket gjort processen utdragen. Men det var värt väntan.

www.karininde.com

10 Kaizers Orchestra

Apokalyps meg

Världens bästa norska liveband heter så klart Kaizers Orchestra och med nya plattan *Maskineri* tar de sin täta rockhybrid ännu ett steg mot stratosfären. Fan vet om de inte är på god väg att passera Kent nu... Östeuropavibbar blandat med rund och go dialekt gör dem till ett av Skandinavien mest spännande band just nu.

www.kaizers.no

11 Mats Lideborg

Copenhagen nights

Jo, Motala-sonen Mats Lideborg har varit mycket i Köpenhamn och spelat, därav titeln. Och detta är en riktigt mysig liten långsam trubadurberättelse kompat av dragspel för känslomässig effekt. Med små medel kan man åstadkomma mycket. Och Mats har en avväpnande och mysig sångröst dessutom.

www.lideborg.se

12 Marie Glad

I call you strange love

Med ett sådant efternamn är det inte konstigt att Maries låtar kommit till i samband med hennes oförtrogliga sökande efter kärlek och lycka. Och Marie har också hittat tillbaka till musiken efter filmande och annat kreativt arbete. Hennes innerliga singer/songwriterpop är både känslig och rörande. Och mysig.

www.marieglad.com

13 Neo Cartoon Lover

Not 4 you

Marcus Ekholm är Neo Cartoon Lover. Han producerar dansant och maskinellt inriktad syntmusik med beats så självgående att det rycker i benen hela vägen igenom *Not 4 you*. Han använder sig oftast av sångaren Henrik Berg men också av gästvokalisterna som Daddy Boastin' och General Levy på sin platta *Input/output*.

www.neocartoonlover.com

14 Japonica

I'm so much better

Lina Holm är Japonica. Hon sjunger som den popgudinnan från Örebro som hon är, trots att hon verkar från Göteborg numera. Och melodier kan hon verkligen harmoniera ihop, *I'm so much better* är en låt som sätter sig efter första lyssningen. Väldigt effektiv är den. Och uppstudsig, och rakryggad och orädd. Så här smart och snygg pop behöver vi alltid mer av.

www.myspace.com/linaholm

15 Nun With A Gun

This can't be wrong

De kallar sig världens mest sexuella band, lyssna bara: "Vår musik kan mycket väl liknas vid ett lyckat samlag. Varje ackord dryper av passion, eufori och desperation". Och helt fel ute är de inte. Jag spårar Moneybrothers brinnande soul-

rockflamma i *This can't be wrong*, faktiskt så får jag lite stäpås... Testa dem själv, vetja. Stökiga låten Nova är en annan pärla.

www.myspace.com/nunwithagunmusic

16 Wailing Andy & His Electric Mothers

Ballad of Jordi Cruyff

Dessa göteborgsrockers kör en typ av Hives-punk med mycket driv, inlevelsefull och extrovert sångare och självklart vassa gitarer. Höjdpunkterna är många; låttiteln, yeah-yeah-yeah-refrängerna och rytmsektionens stadigt pulserande takt – men mest sticker ändå den läckra Hammondorgeln ut. Yeah!

www.wailingandy.com

17 Future Idiots

Hit and run

Klippan har en poptradition att upprätthålla, men 80-talisterna i Future Idiots är mer heavy än så. De kör på så det ryker i golvläggningen med sin tunga rock, första riktiga plattan som är ute nu heter *Love and murder*. Jag tänker på Neverstore, Muse och andra rockband med hårda kanter och utmejslade refränger när jag lyssnar på Future Idiots.

www.futureidiots.com

18 Tvivelfront

Leaving

Desperationen, utanförskapet och ångesten har Tvivelfront gemensamt med förebilderna i Broder Daniel, men det är tufft att ha dem som måttstock. Men det är också viktigt att sikta högt, och det gör detta Sundsvallsband som berör på djupet. Vi är många som är beroende av musik med nerv, innehåll och gnista. Och då finns Tvivelfront.

www.tvivelfront.net

19 Guldgossen

Cpfingret

Kaxigaste poplåten på denna Groove-CD är utan tvekan Guldgossens *Cpfingret*. Fan vad befriande med någon som inte censurerar sig själv. Guldgossen/Ludvig And The Gossarna är nämligen som en mycket skruvad och in your face Häkan Hellström-klon. Och visst behöver man få ge fingret till folk som förtjänar det. Detta är pop som har all!

www.myspace.com/guldgossen

20 Casual Friday

Over the water

Vi avslutar denna platta med varma och klassiska poprocktoner från Umeås utkanter. Fem 20-åriga killar som gör musik som är vuxen större scener och värd rejäl uppmärksamhet i radio. Ibland är popmusik sådär klokren och självklar att det känns som att komma hem, Casual Friday har på något sätt lyckats skriva och producera sån musik. Härligt!

www.myspace.com/casualfridaysweden

Hultsfred '08

12-13-14/6

RAGE AGAINST THE MACHINE [US], LINKIN PARK [US], HIM [FI], BABYSHAMBLES [UK], SERJ TANKIAN [US], THE HIVES [S], HÅKAN HELLSTRÖM [S], SÄKERT! [S], SIMPLE PLAN [CA], DANKO JONES [CA], ANTI-FLAG [US], THE DONNAS [US], RAISED FIST [S], TIMO RÄISÄNEN [S], TAKIDA [S], NEVERSTORE [S],

RUFUS WAINWRIGHT [US], PAUL WALL [US], BLACK LIPS [US], PARAMORE [US], JIMMY EAT WORLD [US], ATMOSPHERE FEAT. BROTHER ALI [US], ALTER BRIDGE [US], ARCH ENEMY [S], MISS LI [S], ADAM TENSTA [S], MANGE SCHMIDT [S], HÄSTPOJKEN [S], JOHNOSI [S], EVERGREY [S], THE ONLY ONES [UK], SONNY J [UK], MASTERS OF REALITY [US], ROONEY [US], BLOOD RED SHOES [UK], JAYMAY [US], JAGUAR LOVE [US], FUJIYA & MIYAGI [UK], GET CAPE. WEAR CAPE. FLY [UK], KATLHEEN EDWARDS [CA], CARIBOU [CA], PHOEBE KILLDEER & THE SHORT STRAWS [AU], SUGARPLUM FAIRY [S], AA BONDY [US], MARKUS KRUNEGÅRD [S], THOSE DANCING DAYS [S], BILLIE THE VISION & THE DANCERS [S], VANESSA BROWN [UK], ALL ENDS [S], DIE MANNEQUIN [CA], DREAMBOY [S], BLUE FOUNDATION [DK], LAZEE [S], A BEAUTIFUL FRIEND [S], ANDI ALMQVIST [S], NINA NATRI [S], KID DOWN [S], WITCHCRAFT [S], KOCKY, LA VIDA LOCASH [S], +MANGA, MANGA FLEBI

BILJETTER FRÅN 695 KR! - WWW.TICNET.SE ELLER VIA ATO, ALLT OM ÅRETS FESTIVAL HITTAR DU PÅ: WWW.ROCKPARTY.SE!

DET BILLET
FESTIVAL
BUSSEN.COM

Med sponsorer av: rock, live

ÖVER 100 ARTISTER, TRE DAGARS FEST OCH ETT GALET CAMPINGLIV!

ARRANGEMANGS-
SPONSOR

HUVUDSPONSOR

SPONSORER:

PARTNERS:

